

Hồi 1

ĐẤT TRỜI PHẢN NỘ CẢNH THƯƠNG TÂM HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN MƯU TỐI ĐỘC

Soẹt ... Ầm !

U ... U ... U ... Ầm !

Những tiếng mưa gào gió rú và chốc chốc là những tia chớp giật rạch ngang bầu trời đen, tất cả là những biểu hiện của cơn thịnh nộ lôi đình.

Và cơn thịnh nộ của thiên hầu như là đạt đến đỉnh điểm khi vào cuối những tia chớp lóa là những tiếng sấm nổ, tạo thành những tiếng chấn động hải hùng đến kinh thiên động địa.

Quang cảnh cứ vỡ tung ra từng lúc, một khi những tia chớp lóe hiển hiện và kết thúc bằng những tiếng lôi động.

Đó là quang cảnh của một vùng đá núi xen lẫn với rừng cây tạo thành một khu núi rừng dày đặc và trùng điệp.

Ngọn núi này kế liền với ngọn núi kia, chỗ tiếp giáp của những ngọn núi là những thảm rừng đen thẫm. Thỉnh thoảng, phần cuối cùng của rừng và phần đầu của núi, là chỗ mà đá núi và cây rừng đan xen vào nhau, chen lẫn nhau và giành nhau từng tấc đất một, những khoảng trống nhỏ nhoi chợt xuất hiện.

Và những khoảng lơ bửng hiểm hoai này cơ hồ phải lộ rõ mỗi khi có những tia chớp chợt lóe sáng lên trong cảnh mưa đêm bão bùng như thế này.

Gọi là mưa cũng được, hoặc gọi là giông bão cũng không sai là bao trong thực trạng như đêm nay ! Vì giông là do gió tạo thành mà gió ở đây biết phải đi về đâu khi ở phía trước phía sau, bên tả bên hữu đều là những vùng đá núi lập thành những lá chắn?

Không di chuyển được thì đương nhiên gió phải cuộn lại thành từng ngọn xoáy. Và những ngọn gió xoáy một khi đã xuất hiện lại kèm theo những giọt nước mưa thật là nặng hạt, đó chính là giông và bão.

Gió cuộn, hết xô bên này đến xô qua bên kia, từng hạt mưa rơi xuống và quật ầm ầm vào bất kỳ một vật thể nào, cả hai đã làm cho cây rừng rơi lá tả và cũng làm cho những vách núi đá phải chịu không ít khốn khổ.

Nếu vách núi đá cứng rắn là thế mà cũng phải chịu bị rơi lá tả thì một con người nhỏ nhoi cô độc và là một đứa bé nữa thì làm sao chi trì nổi dưới cơn mưa gió phủ phàng này?

Một bóng người đơn độc?

Phải ! Khi tia chớp kể đó loé rạch tung bầu trời đêm, dưới ánh sáng bạc trắng của tia chớp đúng là có một bóng người đơn độc đang lăm lăm bước đi và đang cố vượt qua một trong những khoảng lư bằng hiểm hoi vừa nói.

Là một đứa bé?

Điều này đương nhiên là đúng. Vì bóng người đơn độc đó, với vóc dáng nhỏ bé, y phục lam lũ đến rách nát để lộ một vài chỗ da thịt trắng non nớt, đó không thể là nữ nhân, vì một nữ nhân không thể nào can tâm chịu phơi bày da thịt trong bất kỳ hoàn cảnh nào, và không là người lớn tuổi, bóng người đơn độc đang lăm lăm giữa cơn giông bão, chắc chắn phải là một đứa bé, một tiểu oa nhi tứ cố vô thân.

Tiểu oa nhi đó đúng là tứ cố vô thân, không một nơi nương tựa và cũng không có ai là người thân quyến.

Vì đang mưa giông phủ phàng như vậy, tiểu oa nhi đó vẫn cứ lăm lăm tiến bước và không màng nghĩ đến chuyện phải tìm một nơi đến trú thân. Hơn nữa, hướng đi tới của đứa bé lại là một vùng núi đá lởm chởm, dẫn mãi lên cao. Đó không thể là hướng để đưa đứa bé đi đến một nơi có người ở và có một mái nhà che thân ! Chắc chắn là không !

Bằng chứng để khẳng định điều này là chính đứa bé họ Viên vừa đưa tay lên để vuốt nước trên mặt vừa lẩm bẩm thán oán thành lời:

- Hoàng thiên ơi hoàng thiên ! Thế nhân ghét bỏ và xua đuổi Viên mỗ, buộc Viên mỗ phải lê chân đến đây và tìm lấy cái chết. Lão cũng về hòa với thế nhân tạo lằm gian nan trắc trở cho Viên mỗ thế này hay sao vậy?

Hận người và oán trách cao thiên, đương nhiên đứa bé họ Viên nọ khi lẩm bẩm nói những lời này phải ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm mù mịt.

Soẹt ... Ầm !

U ... U ... U ... Ầm !

Lại mưa, lại chớp giạt và tiếng sấm động, tất cả như muốn đè bẹp đứa bé họ Viên nọ vào cảnh trạng cùng cực nhất.

Tuy nhiên, nhờ lần nhìn lên này và nhờ có tia chớp lóe kia, đứa bé họ Viên chợt nhìn thấy được một địa thế khá thuận lợi cho ý đồ của nó.

Trước khi những hạt mưa quạt ầm ầm vào gương mặt non choẹt của nó buộc nó phải nhắm mắt và cúi đầu nhìn xuống thì nó được kịp hài lòng với điều mà nó vừa trông thấy.

Nó liền lăm lăm bước đi và lăm thăm lẩm bẩm:

- Ta đâu cần phải leo cao hoặc đi xa hơn nữa làm gì cho phí lực, ghềnh đá ở phía trước quả là thuận tiện cho ta thực hiện ý đồ.

Và đúng như định và kỳ vọng của nó, đứa bé họ Viên sau khi đặt chân đến ghềnh đá nọ liền một tay vịn vào vách đá còn đầu thì đưa dần ra phía trước để nhìn phía bên ngoài của ghềnh đá nọ.

- Tuyệt thật ! Phía ngoài ghềnh đá là một khoảng không bao la. Và ở phía dưới khoảng không này ai lại bảo không phải là một vực thẳm? Viên Kỳ Hải ơi Viên Kỳ Hải ! Mi chỉ cần gieo mình vào khoảng không này thì mi chắc chắn phải chết và là một cái chết thật nhanh gọn, không làm cho mi phải chịu nhiều đau đớn.

Đứa bé tên là Viên Kỳ Hải?

Và Viên Kỳ Hải đang thật sự tìm đến cái chết là lối thoát duy nhất cho bản thân khỏi cảnh tủ nhục ở chốn hồng trần.

Quả nhiên là như vậy ! Vì Viên Kỳ Hải đang lò dò bước thêm một bước nữa ra mé ngoài ghềnh đá và tay của nó đang vịn vào vách đá cũng được nó chậm chậm bỏ ra.

Soạt ... Ầm ! ...

Một tia chớp nữa lại lóe lên, cuối cùng là tiếng sấm nổ vang động.

Tia chớp và tiếng nổ lần này đã làm cho Viên Kỳ Hải phải giật thót mình. Và ngay tức khắc, do mặt ghềnh đá đang trơn ướt Viên Kỳ Hải giật mình buộc phải chuối người về phía trước và chuối thẳng vào khoảng không bao la vô tận ở phần ngoài của ghềnh đá.

Vù ...

Đúng lúc này, bản năng tiềm tàng trong người Viên Kỳ Hải đã buộc nó phản ứng ngược lại với dự định bản thân.

Hai tay nó quờ quạng và quờ quạng như muốn bấu víu vào đầu đó hầu ngăn lại việc thân hình của nó đang sắp sửa rời khỏi ghềnh đá và phải rơi xuống vực.

Viên Kỳ Hải tuyệt nhiên không hề nhớ rằng bản thân nó khi tìm đến đây là tìm đến cái chết ! Nó hoàn toàn quên đi dự định đó khi bản thân của nó đang lâm vào cảnh thập tử nhất sinh như thế này.

Soạt ... Vù ...!

Rào ... Rào ...

Hai tay quờ quạng lung tung của nó hoàn toàn không giúp ích gì cho nó ngoại trừ việc làm cho một ít mẩu đá lụn vụn ở trên mặt ghềnh phải di chuyển và rơi luôn vào đáy vực ! Và thân hình của Viên Kỳ Hải thế là đã buông hết một nửa vào khoảng không.

Đến lúc này, Viên Kỳ Hải mới nhớ đến mục đích thật sự của nó khi nó tự tìm đến đây ! Đó là chết !

Nó mỉm cười vừa hài lòng vừa tự trách sự hốt hoảng vừa rồi của nó. Và nó liền buông xuôi thân hình mặc cho muốn rơi đến đâu thì rơi, không còn tìm cách chống chọi hoặc vùng vẫy nữa.

Phịch ! Bộp !

Cái cảm giác của thân hình lúc rơi vào khoảng không chưa kịp xảy đến với Viên Kỳ Hải thì thân hình của nó chợt dừng lại sau một cú va thật mạnh.

Bao quanh nó lúc này là một vùng không gian chật hẹp, tuy là tù túng nhưng lại ấm áp, và nhất là không hề có một giọt mưa hoặc một luồng gió lạnh nào va quật vào thân hình của nó nữa.

Ngẩn ngơ thần tình, Viên Kỳ Hải không thể nào hiểu được là điều gì vừa xảy ra cho nó và nó hiện đang rơi vào cảnh ngộ gì !

Đang khi Viên Kỳ Hải bằng mọi cảm quan lẫn giác quan để tìm hiểu vấn nạn này thì tai của nó bất chợt nhận được từng âm thanh một khá rõ ràng lọt vào thính lực đang nghe ngóng của nó.

Đầu tiên là một thanh âm trầm hùng và hào sảng của một nhân vật có lẽ phải xấp xỉ tứ tuần:

- Bái đệ chọn địa điểm và thời điểm cho lần hội diện này thật là kỳ dị ! Bái đệ có thể cho ngu huynh biết rõ nguyên nhân không?

Âm thanh này vừa rõ vừa gần, chứng tỏ người phát thoại không ở cách Viên Kỳ Hải quá một trượng. Điều này khiến cho Viên Kỳ Hải phải lúng túng và lo sợ. Nó không ngờ rằng ở một nơi cùng trời cuối đất như thế này là nơi mà nó đang quyết lòng tìm đến với cái chết lại còn có người xuất hiện.

Nào phải chỉ có duy nhất mỗi một người xuất hiện mà thôi? Bởi nào có ai phát thoại và là phát thoại để hỏi lại không trông chờ ai đó phải đáp lời?

Quả vậy, ngay sau khi giọng nói trầm hùng nó là một thanh âm đầy bức tức nhưng đang được chủ nhân cố dẫn lòng đè nén lại:

- Nguyên nhân như thế nào đương nhiên ngu đệ sẽ nói tất cả cho Bái huynh nghe ! Tuy nhiên việc ngu đệ chọn địa điểm và thời điểm này nếu có trùng lặp với cảnh đất thảm trời sầu này cũng chỉ là sự ngẫu nhiên mà thôi ! Ngu đệ mong Bái huynh chớ nghi ngờ và cho ngu đệ thiếu thành ý.

Vậy là có hai người cùng hiện diện ở đây, nếu không kể đến Viên Kỳ Hải, một là huynh và một là đệ ! Họ gọi nhau là Bái huynh và Bái đệ có nghĩa cả hai đã từng Bái chi giao kết nghĩa huynh đệ !

Vị Bái huynh bật cười đầy tự tin:

- Ha ... ha ... ha ! Xem Bái đệ kìa ! Chúng ta đã là kim lang huynh đệ, tình thân như thủ túc, ngu huynh việc gì phải nghi ngờ Bái đệ? Và lại, nếu ngu huynh có chút nào nghi ngờ Bái đệ ngu huynh đâu cần phải đến đây vào lúc này, ngay khi nhận được tin nhắn của Bái đệ? Nào, là chuyện gì khiến Bái đệ muốn gặp ngu huynh vậy?

Vị báỉ đệ vẫn giữ nguyên giọng nói bực tức:

- Báỉ huynh ! Thân phận của báỉ huynh hiện thời ra sao, cả ngu đệ lẫn báỉ huynh đều rõ! Do đó, vì muốn giữ thể diện cho báỉ huynh, ngu đệ không hề muốn bất kỳ nhân vật nào trên giang hồ hay biết lần hội này của chúng ta ! Hẳn báỉ huynh đã rõ ý của ngu đệ.

Vị báỉ huynh lộ vẻ kinh nghi:

- Giữ thể diện cho ngu huynh ư? Ôi chao ! Tự ngắỉ lại mọi việc, ngu huynh nhận thấy rằng mọi hành vị của ngu huynh đều quang minh chính đại, ngu huynh tại sao lại cần báỉ đệ phải giữ gìn thể diện cho ngu huynh?

Lộ vẻ gắỉ gồng một cách rõ rệt, vị báỉ đệ bật hỏi:

- Báỉ huynh thật sự không cần ư? Vậy báỉ huynh nói đi, mười ngày trước tại Lũỉ Tây là ai đã đang tâm hãm hại vị Đệ nhất hào phú ở đó để đoạt mất một phần của bức Thạch Phong Thành họa đồ.

Không một chút nào ngần ngừ, vị báỉ huynh buộỉ miệng kêu lên:

- Là báỉ đệ muốn nói đến cái chết của Hà Vỉ Giang, Đệ nhất kiểỉ khách ở Lũỉ Tây ư? Hà Vỉ Giang có một phần của Thạch Phong Thành họa đồ ư? Sao báỉ đệ lại biết?

Vỉ báỉ đệ lên tiếỉ và là sự lên tiếỉ để bảo lưu ý nghĩ của bản thân mình:

- Báỉ huynh giả vờ trông cứ như thật vậy ! Nhưng báỉ huynh đừng nghĩ rằng ngu đệ sẽ tin báỉ huynh hoàn toàn vô can trong việc này !

- Báỉ đệ nói như thế là có ý gì? Chẳng lẽ báỉ đệ cho rằng chính ngu huynh đã hạ sát Hà Vỉ Giang?

Giọng nói đề quyết của vị báỉ đệ liên vang lên:

- Không sai ! Ngu đệ tin chắc vào điều này.

Lộ vẻ phắỉ nộ, vị báỉ huynh nặỉ hỏi:

- Tại sao chứ? Báỉ đệ có bằng chứng gì không?

Vỉ báỉ đệ đáp:

- Đương nhiên là phải có bằng chứng nên ngu đệ mới dám đoáỉ chắc như vậy !

- Là bằng chứng gì?

Vỉ báỉ đệ dẫn giọng, nói rõ từng tiếỉ một :

- Hắỉ – Sát – Phi - Trảo?

Vỉ báỉ huynh kêu lên:

- Hắỉ Sát Phi Trảo? Đây chính là công phu thành danh của Hắỉ Sát Lão Đồ Vương hơn hai mươi năm về trước kia mà?

Vỉ báỉ đệ rít lên:

- Đúng vậy ! Bái huynh nói không sai !

Vị bái huynh cao giọng chất vấn bái đệ của mình:

- Bái đệ đã biết rõ như vậy thì vì nguyên nhân nào bái đệ lại bảo Hắc Sát Phi Trảo chính là bằng chứng để gán cái chết của Hà Vị Giang cho ngu huynh?

Vị bái đệ bỗng buông một tiếng cười khô lạnh:

- Hừ ! Bái huynh không hiểu thật ư? Chúng ta đã từng là huynh đệ kết nghĩa, ít nhiều gì cũng hơn mười năm chung đưng, bái huynh tưởng việc bái huynh đã luyện được Hắc Sát Phi Trảo là việc mà ngu đệ không biết ư?

- Bây giờ ! Ta ... ta ...

Nhận thấy vị bái huynh rốt cuộc cũng đã để lộ lúng túng, vị bái đệ liền rít lên:

- Sao rồi? Bái huynh không còn đường để chạy chối rồi phải không? Bái huynh hãy nói đi, hành vi giết người đoạt vật của bái huynh có phải là hành vi quang minh chính đại hay không? Với thân phận của bái huynh hiện giờ trên giang hồ, hành động này của bái huynh liệu có đáng bị quần hùng phỉ nhổ và oán trách không?

Vị bái huynh như không ngờ sự việc lại dẫn đến tình trạng này nên vẫn cứ mãi lắp bắp và lúng túng nói không thành lời:

- Ta ... ta ...

Giọng nói kết tội của vị bái đệ vẫn vang lên:

- Thạch Phong Thành là một tử địa, ai ai trên giang hồ cũng biết, bái huynh hà cớ gì mà chỉ vì một phần nhỏ của bức họa đồ Thạch Phong Thành vô giá trị mà hạ thủ Hà Vị Giang là một trang hào kiệt?

- Ta ... ta ...

- Bái huynh thật sự muốn dò tìm những bí ẩn của Thạch Phong Thành ư? Có phải vì muốn thực hiện cho bằng được ý muốn này nên bái huynh hành động bất chấp mọi thủ đoạn không?

- ...

- Và bái huynh sẽ hành động như thế nào nếu bái huynh biết rằng Thạch Phong Thành Chi Thước (Chìa khóa dẫn vào Thạch Phong Thành) hiện đang do ngu đệ lưu giữ?

- Là ... là ...

- Bái huynh không ngờ phải không? Đây ! Bái huynh hãy nhìn xem, trên tay ngu đệ không phải là Thạch Phong Thành Chi Thước thì là vật gì đây?

- Ta ... ta ...

- Bái huynh định sẽ làm gì ngu đệ? Bái huynh có vì một vật vô giá này mà hạ sát ngu đệ không?

Nghe được đến đây Viên Kỳ Hải dù không nhìn thấy nhưng cũng mơ hồ tưởng tượng được rằng vị báỉ huynh đang nhìn một cách thèm khát vào vật mà vị báỉ đệ vừa bảo là Thạch Phong Thành Chi Thước ! Vì lẽ đó vị báỉ đệ mới sẵn giọng hỏi vị báỉ huynh như vậy !

Đến lúc này, khi Viên Kỳ Hải đang bồi hồi lo lắng cho vị báỉ đệ trước sự độc ác vô nhân của vị báỉ huynh, nó bỗng nghe vị báỉ huynh thôi lúng túng và đột nhiên cười lên vang dội:

- Ha ... ha ... ha ...

Tràng cười quá lớn và quá gần khiến cho Viên Kỳ Hải khi nghe được cứ cảm nhận như là tiếng sấm nổ ở bên tai ! Và điều này nhắc nhở cho Viên Kỳ Hải rằng ở bên ngoài khoảng không gian chật hẹp mà nó đang hiện diện, bầu trời vắng đang tối đen và đang còn mưa bão.

Tuy nhiên, ngược lại với tràng cười hàm ý sự cuồng ngạo nọ, giọng nói của vị báỉ huynh lúc lên tiếng lại tỏ ra hào sảng và bình thản như lúc đầu:

- Báỉ đệ chớ đa nghi ! Ngu huynh tuyệt đối không hề có ác ý với báỉ đệ ! Huống chi cái chết của Hà Vị Giang đâu phải là do ngu huynh !

Vị báỉ đệ liền lên tiếng với sự ngờ vực tột cùng:

- Không phải là do báỉ huynh ư? Hay báỉ huynh cho rằng báỉ huynh không hề biết đến công phu tà độc Hắc Sát Phi Trảo?

Vị báỉ huynh nói với giọng thản nhiên:

- Đây này, báỉ đệ hãy nhìn thử xem ! Đây mà là Hắc Sát Phi Trảo sao?

Không cần nhìn và dù Viên Kỳ Hải là người chưa từng luyện qua võ công nhưng qua khẩu ngữ của vị báỉ huynh nọ, nó biết rằng vị báỉ huynh đang thử phô diễn công phu cho vị báỉ đệ nhìn, và qua đó vị báỉ huynh muốn chứng tỏ cho vị báỉ đệ biết công phu của vị báỉ huynh không phải là công phu tà độc Hắc Sát Phi Trảo như vị báỉ đệ đã nghĩ.

Ý nghĩ của Viên Kỳ Hải tuy không sai nhưng nó cũng phải bất ngờ trước một kết cục không thể nào lường trước.

Đó là liền sau đó, Viên Kỳ Hải bỗng nghe vị báỉ sư đệ bật lên một tiếng kêu thật thảm khốc:

- A ... A ...

Tiếng kêu vừa vang lên bỗng lướt ngang vị trí mà Viên Kỳ Hải đang nửa nằm nửa ngồi. Và rồi tiếng kêu đó càng lúc càng nhỏ đi, Viên Kỳ Hải mới không nghe được nữa.

Tiếp đó, cùng một lúc Viên Kỳ Hải bỗng có đến hai nhận định.

Nhận định đầu tiên là liên quan đến vị trí của nó lúc có một vật chọt va vào mình của nó.

Và nhận định thứ hai thì liên quan đến vật nọ khi tai nó nghe giọng nói tiếc rẻ của vị báỉ huynh kia vang lên:

- Hừ ! Người có chết thì cũng đừng trách ta ! Và lại, người còn đáng chết thêm một lần nữa khi Thạch Phong Thành Chi Thước cũng phải rơi xuống vực với người.

Vậy là Viên Kỳ Hải đã hiểu. Vị báỉ huynh khi giả vờ phô diễn công phu đã nhân lúc vị báỉ đệ bất phòng mà hạ thủ.

Và tiếng kêu của vị báỉ đệ cứ kéo dài và càng lúc càng nhỏ dần là do vị báỉ đệ bị rơi từ ghềnh đá xuống vực sâu ! Vật vừa chạm vào người của Viên Kỳ Hải chính là Thạch Phong Thành Chi Thước hoàn toàn giống với số phận của Viên Kỳ Hải lúc này ! Nếu Viên Kỳ Hải lúc buông tay cho rơi xuống vực và đột nhiên lại lọt thỏm vào một hòm đá như thế nào thì Thạch Phong Thành Chi Thước cũng gặp phải tình hình y như vậy.

Viên Kỳ Hải nghĩ thầm:

- Thảo nào ta cứ nghe thanh âm của bọn họ lại rõ mồn một như vậy phát hóa ra ta đang ở cách bọn họ chỉ có một lớp đá mỏng ở bên trên và là cách chừng non trượng nếu tính từ chỗ này lên đến phần ghềnh đá ở trên kia.

Đang nghĩ như thế Viên Kỳ Hải bỗng giật nảy mình khi nghe tiếng quát nạt của vị báỉ huynh kia vang lên:

- Kẻ nào?

Tuy chưa từng luyện võ như Viên Kỳ Hải đã lặn lội lao đao suốt mấy năm trường và có không ít lần chạm mặt với bọn người giang hồ, nên có thừa biết thính lực mẫn tiệp của họ.

Nó lo sợ đến không dám thở khi nghe vị báỉ huynh nọ quát nạt to tiếng như thế. Nó mơ hồ nghĩ rằng nó vừa sơ tâm nên gây thành tiếng động khiến cho vị báỉ huynh giảo quyết ở bên trên nghe được và phát hiện được tung tích của nó.

Nó cảm nhận là tử thần đang lờn vờn đến gần nó. Nó hốt hoảng khi nghĩ đến vị báỉ huynh kia rồi sẽ giết nó nếu lão ta tìm được nó. Nó quên rằng nó vẫn đang muốn tìm đến cái chết.

Và nó buộc phải thở ra một hơi thật nhẹ nhòm khi có một âm thanh khác lạ bỗng vang lên ...

Hồi 2

CÔNG PHU TÀ ĐỘC: DIỆT CAO TĂNG MỤC ĐÍCH BẤT CÔNG: CHUYỂN Ý NIỆM

- A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật hiệu này nếu không che lấp được tiếng thở phào của Viên Kỳ Hải vừa vô tâm phát ra thì lại đủ năng lực làm cho vị báỉ huynh nham hiểm nọ phải giật mình:

- Là Ngươn Trí đại sư?

Viên Kỳ Hải cũng phải giật mình theo.

Vì nó không ngờ chính vào lúc này và tại địa điểm thâm sơn cùng cốc này lại lần lượt có khá nhiều người xuất hiện, chứ không riêng gì bản thân nó.

Vả lại, danh xưng Ngươn Trí đại sư thì cách đây không lâu Viên Kỳ Hải đã từng nghe nhắc đến vài lần. Nếu nó nhớ không lầm thì Ngươn Trí đại sư là một vị cao tăng thượng thặng của Thiếu Lâm phái, được quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc đều hết lòng ngưỡng mộ ! Mọi người không chỉ ngưỡng mộ Ngươn Trí đại sư qua chân tài thực học, vì Ngươn Trí đại sư hiện là thủ tọa La Hán Đường của võ phái Thiếu Lâm, mà còn vì đức độ của đại sư nữa.

Và chính bản thân Viên Kỳ Hải không những chỉ ngưỡng mộ Ngươn Trí đại sư mà thôi, nó đã có lần vọng tưởng là sẽ tìm cách gặp được đại sư và cam lòng đầu nhập Thiếu Lâm để được Ngươn Trí đại sư thu nhận làm môn đồ.

Nhưng với tấm thân cơ khổ lênh đênh như nó đâu dễ gì gặp được Ngươn Trí đại sư.

Do đó Viên Kỳ Hải hoàn toàn bất ngờ khi nghe biết rằng hiện giờ Ngươn Trí đại sư đang đứng cách nó không bao xa, chỉ là trong gang tấc mà thôi.

Tiếng niệm Phật hiệu một lần nữa lại vang lên, minh định rõ ràng nhân vật vừa xuất hiện chính là Ngươn Trí đại sư đúng như lời vị báỉ huynh nham hiểm kia vừa mới kêu lên:

- A di đà Phật! Lão nạp đúng là Ngươn Trí đây ! Thật may cho lão nạp đã tìm gặp được tiểu thí chủ.

Giọng nói lộ vẻ bàng hoàng, vị báỉ huynh kia lên tiếng hỏi:

- Lão thiên sư vốn hay vân du phiêu bạt, chuyện chúng ta gặp nhau vẫn thường xảy ra, tại sao lần này lão thiên sư cho là may mắn?

Tiếng nói của Ngươn Trí đại sư liền từ bên trên ghềnh đá vọng đến thính nhĩ của Viên Kỳ Hải:

- A di đà Phật! Thí chủ cho là may cũng được mà cho là không may cũng không sao !

Thí chủ có biết vị tiểu thí chủ đang đứng ở phía sau lão nạp đây không?

Ngay sau khi Ngươn Trí đại sư vừa dứt lời, Viên Kỳ Hải liền nghe một thanh âm phẫn nộ chột vang lên và là thanh âm của một đứa bé có lẽ cũng chỉ trạc tuổi với Viên Kỳ Hải:

- Lão tặc ! Tiên phụ đã chết thảm dưới tay lão, nay Hà mỗi quyết tâm phải báo thù ! Lão ác ma ! Xem kiểm.

Choang !

Nghe thanh âm đó tự xưng là họ giao đấu và lại còn dùng kiểm làm khí giới nữa. Viên Kỳ Hải mơ hồ nghĩ ngay đến chuyện của Hà Vị Giang ở Lũng Tây mà nó vừa nghe hai vị báỉ huỳnh đệ kia nhắc đến.

Đúng như Viên Kỳ Hải vừa nghĩ, vị báỉ huỳnh nham hiểm nọ bỗng kêu lên:

- Khoang động thủ đã nào, tiểu thiếu hiệp ! Tiểu thiếu hiệp ở họ Hà, hay có quan hệ gì đến Đệ nhất kiểm khách ở Lũng Tây là Hà Vị Giang đại hiệp?

Âm thanh không giận mà oai của Ngươn Trí đại sư liền vang lên:

- A di đà Phật! Thí chủ hỏi đúng lắm ! Vị tiểu thí chủ đây chính là di tử của Hà Vị Giang ở Lũng Tây. Bây giờ thí chủ đã hiểu lão nạp bảo may là như thế nào rồi chứ?

Bằng khẩu ngữ giao hoạt, vị báỉ huỳnh nọ vờ kêu lên:

-Ồ ! Cái chết của Hà đại hiệp quả thật bản nhân đã từng nghe nói đến. Nhưng như bản nhân biết thì Hà đại hiệp phải thảm tử dưới tuyệt kỹ Hắc Sát Phi Trảo của Hắc Sát Lão Đồ Vương kia mà, sao lão thiên sư lại lôi kéo bản nhân vào câu chuyện như vậy?

So lại với những gì Viên Kỳ Hải vừa nghe trước đó, nó những muốn lớn tiếng kêu lên cho Ngươn Trí đại sư biết chính nhân vật vừa leo lẻo mồm chẳng những là không có liên quan đến cái chết của Đệ nhất kiểm khách Hà Vị Giang mà còn là kẻ đã dùng tuyệt kỹ tà độc Hắc Sát Phi Trảo để hạ sát họ Hà.

Tuy nhiên Viên Kỳ Hải chưa kịp kêu thì tai đã nghe Ngươn Trí đại sư bảo:

- A di đà Phật! Bấy lâu nay thí chủ đã một tay che kín cả bầu trời, lần này thí chủ không thể che giấu được nữa đâu ! Mới vừa rồi chính mắt lão nạp đã nhìn thấy thí chủ vận dụng Hắc Sát Phi Trảo để hất một người xuống vực, thí chủ ...

Cảm thấy hể hả trong lòng khi nghe Ngươn Trí đại sư hiên ngang vạch ra sự dối trá của ác nhân, Viên Kỳ Hải càng thêm yên tâm khi nghe tên ác nham nọ chột quát lên:

- Lão trọc ! Lão đã thấy thì sao? Đờ !

Vù ... Vù ...

Đúng với lòng ngưỡng mộ ngấm ngấm mà bấy lâu nay Viên Kỳ Hải đã dành cho Ngươn Trí đại sư, nó nghe Ngươn Trí đại sư quát trả:

- A di đà Phật ! Thí chủ định sát nhân diệt khẩu ư? Đã có lão nạp ở đây, thí chủ đừng mong toại nguyện ! Xem chừng !

Ào ... Ào ...

Ầm ... Ầm ...

Viên Kỳ Hải thoáng bức trong lòng vì với vị trí ẩn thân hiện giờ, nó không thể nào được chiêm ngưỡng tài võ học thượng thừa của Ngươn Trí đại sư. Bất đắc dĩ nó đành phải dựa theo những tiếng quát tháo bên tai nó nghe được để tự tưởng tượng ra những cảnh tượng đang diễn ra ở bên trên ghềnh đá mà thôi.

Qua tiếng quát lúc mới rồi của Ngươn Trí đại sư, Viên Kỳ Hải biết rằng tên ác nhân nọ đã ngấm ngấm định ám hại đứa bé họ Hà, di tử của Đệ nhất kiếm khách Hà Vị Giang ở Lũng Tây. Bằng không, Ngươn Trí đại sư đâu phải dùng đến bốn chữ "sát nhân diệt khẩu"?

Tiếp đó, ngoài những tiếng chấn động ầm ầm cú vang lên liên tục như những tiếng sấm động, Viên Kỳ Hải không còn nghe được bất kỳ một thanh âm nào khác ! Đó là tiếng của những luồng chưởng lực giữa Ngươn Trí đại sư và tên ác nhân va vào nhau.

Do không nghe được những thanh âm khác nên đối với Viên Kỳ Hải lúc này, mọi chuyện xảy ra ở bên trên ghềnh đá, nó hoàn toàn không thể tự tưởng tượng ra được! Và đương nhiên nó càng lúc càng nóng lòng lo lắng cho Ngươn Trí đại sư, bởi hai bên vẫn cứ tiếp tục giao đấu cho dù song phương đã giao đấu được một lúc lâu rồi.

Với lòng ngưỡng mộ sẵn dành cho Ngươn Trí đại sư, Viên Kỳ Hải không hiểu tên ác nhân nọ là ai mà lại có những năng lực giao đấu với người có võ học thượng thừa như đại sư Ngươn Trí?

Không những thế, như muốn làm Viên Kỳ Hải phải lo sợ đến chết, Ngươn Trí đại sư bỗng kêu lên thất thanh:

- Đúng là Hắc Sát Phi Trảo rồi ! Tiểu thí chủ hãy cẩn trọng !

Bùng !

Tiếp đó là tràng cười âm độc của tên ác nhân:

- Lão trọc ! Liệu với tuyệt kỹ của Thiếu Lâm phái, lão chống đỡ được mấy lần Hắc Sát Phi Trảo của bản nhân ! Ha ... Ha ... Ha ... ! Đỡ !

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm !

Ngươi Trí đại sư bỗng gào lên:

- Tiểu thí chủ đề phòng ! Lão nạp ...

Hự ! Bùng !

Vù ... vù ...

Cuối cùng là tiếng cười trịch thượng của ác nhân:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Với Hắc Sát Phi Trảo đạt bảy hỏa hầu của bản nhân, lão trọc Ngươi Trí người còn mong chống chọi ư? Đi nào !

Vù !

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Nghe được câu nói của ác nhân, Viên Kỳ Hải không thể không hốt hoảng và lo cho Ngươi Trí đại sư. Nó hầu như quên đi hoàn cảnh thực tại của nó, nó nhổm người dậy như muốn phóng thân chạy bay đến với Ngươi Trí đại sư.

Bộp !

Đầu của Viên Kỳ Hải liên va vào vách đá, đau đến nổ đom đóm mắt.

Tuy nhiên, Viên Kỳ Hải cũng phải gượng đau và nhoài người về phía trước khi tai nó nghe một âm thanh rợn người chột vang ra:

- A ... A ...

Đó là tiếng kêu của Ngươi Trí đại sư.

Viên Kỳ Hải nhanh chóng hiểu rằng Ngươi Trí đại sư vừa bị tên ác nhân xấu xa hiểm độc nọ bức phải rơi xuống vực, cùng chung một tình trạng như vị bá chủ kết nghĩa của kẻ ác nhân lúc mới rồi.

Theo bản năng, Viên Kỳ Hải vội bò nhoài người, nằm sấp mặt xuống nền đá lạnh, vươn tay ra bên ngoài, ra khỏi hốc đá mà nó vừa tình cờ lọt vào.

Đúng như dự định và ý nghĩ của Viên Kỳ Hải, Ngươi Trí đại sư quả nhiên đã bị công phu tà độc của tên ác nhân đẩy bay khỏi ghềnh đá và rơi xuống vực.

Ào ...

Soạt ! Vù ...

Dù đã cố hết sức nhưng Viên Kỳ Hải chỉ kịp nắm được một mẫu nhỏ của chiếc tăng bào của Ngươi Trí đại sư mà thôi ! Sau đó do sức rơi xuống của Ngươi Trí đại sư quá mạnh và do lực giữ của Viên Kỳ Hải thì quá yếu ớt nên toàn thân của Ngươi Trí đại sư cũng vẫn phải tiếp tục rơi xuống. Và chiếc tăng bào của Ngươi Trí đại sư đương nhiên là phải bị rách toạc ra, Viên Kỳ Hải được lưu lại một mẫu áo thay cho người.

Tiếng kêu thất thanh của Ngươn Trí đại sư vẫn tiếp tục vang vọng đến tai Viên Kỳ Hải, chứng tỏ Ngươn Trí đại sư vừa nổi bước theo con đường của vị bá chủ lúc trước.

Viên Kỳ Hải trợn tròn mắt nhìn vào khoảng đen tối vô tận ở phía dưới, và lần lượt có nhiều tâm trạng liên xảy đến với tâm trí của nó.

Đầu tiên là sợ hãi, vì nó không thể nào ngờ rằng một nhân vật có tài xuất chúng như Ngươn Trí đại sư lại phải chịu thất thủ trước kẻ khác, mà kẻ khác đó lại là hạng người trá ngụy, một ác nhân thật sự.

Kế tiếp là nuôi tiếc và oán trách. Nuôi tiếc cho Ngươn Trí đại sư lại gặp phải kết cục như thế này, và oán trách là oán trách cao xanh sao lại nhẫn tâm để kẻ ác được tồn tại, đồng thời phải khiến cho một cao tăng đắc đạo như Ngươn Trí đại sư phải chịu đường tử !

Và sau cùng là căm phẫn. Lòng căm phẫn của Viên Kỳ Hải vừa dấy lên thì ở bên trên ghềnh đá liền có một tiếng quát thịnh nộ vang lên:

- Cả người nữa, tên tiểu oa nhi họ Hà kia ! Người cũng đi đi nào !

Bùng !

Ầm !

Hự ! Vù ...

Viên Kỳ Hải cố giương hết mục lực để nhìn ra bên ngoài hốc đá, là một khoảng đen tối bao la, và nó chỉ kịp nhìn thấy một thân hình nhỏ bé, nhỏ như thân hình của nó, đang rơi vùn vụt xuống đáy vực, chợt lướt qua mục quang của nó rồi biến mất hẳn.

Thế là hết ! Hai nhân vật vừa biết được bộ mặt thật của ác nhân đều phải thảm tử. Và vị huynh đệ họ Hà kia, vì muốn báo thù cho phụ thân cũng bị ác ma trừ khử. Trên đời này luôn tồn tại những bất công như thế này sao?

Viên Kỳ Hải càng nghĩ càng căm phẫn ! Và sự căm phẫn của nó đã đạt đến đỉnh điểm khi tai nó nghe một tràng cười vừa đắc ý vừa cao ngạo của tên ác ma vọng xuống.

- Ha ... Ha ... Ha ...

Đến lúc đó, Viên Kỳ Hải bỗng nảy ra một quyết tâm.

Viên Kỳ Hải ơi Viên Kỳ Hải ! Những đắng cay mà người đã chịu đựng so ra vẫn không bằng những bất công của bọn họ ! Người không thể dễ dàng tìm đến cái chết được. Chết như người là hèn, là khiếm nhục. Hơn nữa, người phải sống ! Dù người sống không để xóa bỏ những bất công có đầy dẫy ở trên đời, nhưng chi ít người cũng phải thay cho ba người vừa chết thảm để vạch ra bộ mặt xấu xa của ác nhân.

Nghĩ thế, với lòng cầu sinh và với tâm trạng sợ phải chết không đúng lúc, Viên Kỳ Hải bèn nằm im thin thít. Nó sợ chỉ với một hành động bất cẩn của nó sẽ tạo thành tiếng động. Và với võ lâm thượng thừa của ác nhân, nó sẽ bị ác nhân phát hiện và rồi ác nhân sẽ ra tay hủy diệt nó.

Viên Kỳ Hải cứ nằm im như chết cho đến lúc vòm trời ở bên ngoài dần dần được sáng tỏ.

Đêm đã qua và cơn mưa bão phủ phàng đã biến mất ! Thay vào đó là ánh sáng yên ả của buổi bình minh xuất hiện.

Ở bên trên ghềnh đá đã hoàn toàn yên ắng, ác nhân đã bỏ đi từ lâu.

Dưới ánh sáng ban mai càng phút càng tỏa rạng, Viên Kỳ Hải mới nhận thấy được hết những may mắn của nó hồi đêm qua.

Hốc đá mà nó đang hiện diện đó ra chỉ là một phần hỏm vào của ghềnh đá do đá bị mưa gió bào mòn nên khuyết vào ! Nếu đêm qua lúc nó quyết lòng tìm chết và lao xuống vực bằng cách nhảy tung người ra khỏi ghềnh đá chừng nửa bước, nó đương nhiên là phải rơi luôn xuống vực ! Nhưng vì nó chỉ chầm chậm buông người theo triền đá và rơi xuống sát với vách núi đá nên khi gặp phải chỗ hỏm toàn thân của Viên Kỳ Hải liền rơi luôn vào hốc đá.

Ngẫm nghĩ một lúc, Viên Kỳ Hải mơ hồ tin rằng sự sống chết của mỗi người đều có phần số rõ rệt, và số của nó do chưa tuyệt nên mạng sống vẫn bảo toàn.

Lúc này, do không còn nghĩ đến cái chết nữa, Viên Kỳ Hải mới cảm nhận được sự kinh hãi từng phen khi nó tìm cách leo ngược lên bên trên mặt của ghềnh đá.

Thật trở trêu cho Viên Kỳ Hải, khi nó quyết lòng tìm chết, cái chết đã dễ dàng buông tha cho nó, ngược lại chính vào lúc này là lúc nó quyết chí bảo toàn mạng sống thì tử thần lại luôn luôn kề cận với bản thân nó.

Viên Kỳ Hải nằm ngửa người ra, mặt hướng lên trên và cẩn trọng rướn người ra mé ngoài hốc đá. Tay đưa lên, Viên Kỳ Hải thận trọng dò tìm bầu vào, để nửa thân hình lên trên mặt ghềnh đá, và nửa thân sau vẫn còn đeo lưng lẳng giữa không gian. Nó thoáng giật mình kinh hãi khi có một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Tiểu tử ! Người đang làm trò gì vậy?

Thần trí bỗng tê dại đi, Viên Kỳ Hải chỉ nghĩ được mỗi một điều mà thôi !

Là tên ác nhân đêm qua ư? Vậy thì ta chết mất.

Chết điếng cả thần hồn, Viên Kỳ Hải cứ giữ mãi thân hình như thế và nếu muốn nói nó cũng không tài nào lên tiếng để nói được.

Âm thanh kia một lần nữa lại vang lên:

- Người có nghe ta hỏi gì không, tiểu tử?

Trong câu hỏi lần này có một điểm khác đặc biệt khiến cho Viên Kỳ Hải dần dần hồi tỉnh lại. Nó nghĩ:

- Nhân vật này tự xưng là “ta” chứ không xưng là “bản nhân”, hẳn không phải là kẻ ác nhân đêm qua rồi !

Với mục quang có phần nào định thần, Viên Kỳ Hải mới nhận ra người vừa lên tiếng hỏi nó chỉ đứng cách nó không đến một trượng ! Đó là một đại hán có vóc dáng vạm vỡ với niên kỷ chưa được tam tuần.

Nó lại nghĩ:

- Tên ác nhân đêm qua, dựa theo thanh âm thì phải xấp xỉ tứ tuần, còn vị đại ca này thì chưa được ba mươi, mình đã sợ hãi rồi.

Nó buột miệng kêu lên cầu cứu:

- Lão ca ca ! Mau giúp đệ trèo lên đi !

Vị đại hán nọ trợn mắt nhìn nó:

- Giúp người! Người vừa bảo là người muốn trèo lên sao?

Viên Kỳ Hải cuống quýt kêu nữa:

- Không là trèo lên thì là trèo xuống à? Lão ca ca hãy giúp đệ nhanh lên nào !

Hai mắt của vị đại hán càng trợn to hơn:

- Là trèo lên thật sao? Không thể nào, nhất định là không thể nào có chuyện này được!

Dở khóc dở cười, Viên Kỳ Hải gay gắt hỏi:

- Cái gì là không thể chứ? Lão ca ca chưa từng nhìn thấy người leo lên hay sao?

Nói xong Viên Kỳ Hải thoáng hối hận, vì với lời nói này của nó nếu vị đại hán kia không có bao nhiêu tính nhẫn nại chắc chắn sẽ giận dữ bỏ đi. Đó là chưa nói đến việc vị đại hán giận quá sanh thù sẽ tiếng đến và hất nó văng xuống vực.

Tuy nhiên, ngược lại với dự đoán của Viên Kỳ Hải, vị đại hán không giận, càng lúc càng thêm nghi hoặc không thôi !

- Được rồi ! Để ta giúp người leo lên. Nhưng người phải hứa với ta là ...

Quá mừng, Viên Kỳ Hải vội vàng kêu lên:

- Hứa gì đệ cũng hứa ! Chỉ cần lão ca ca giúp đệ trèo lên trên là được rồi.

Vừa đưa tay ra định chop lấy tay của Viên Kỳ Hải thì vị đại hán bỗng rút lại:

- Người nhanh nhẩu như vậy là có ý gì đây, tiểu tử? Hay đây là trò đùa của người, và người muốn dùng ta để bỡn cợt?

Hốt hoảng trước tánh đa nghi của vị đại hán, Viên Kỳ Hải rồi rít phàn biện:

- Đây là không phải là trò đùa đâu, và đệ dù có muốn cũng không dám dùng tính mạng của chính mình để đùa. Lão ca ca ... hãy kéo đệ lên nào.

Càng nghe càng nghi hoặc, vị đại hán ngồi thụp xuống, chỉ cách nó đúng một tầm tay và bắt đầu tra vấn nó:

- Nếu không phải là trò đùa thì người thử nói xem, người leo xuống đó làm gì mà bây giờ leo trở lên?

Viên Kỳ Hải bối rối vì không biết là nên nói dối hay nói thật ! Và lại nếu cứ như sự thật mà nói, nghĩa là nói rằng nó đã cố tình tìm cái chết thì chưa chắc vị đại hán đã tin, và nếu là tin thì vị đại hán ắt sẽ hỏi tại sao lại dối ý mà không tìm đến cái chết nữa? Còn như nói dối thì phải nói dối như thế nào để vị đại hán không những phải tin mà còn phải phát sinh hảo ý và giúp nó leo lên nữa.

Cuối cùng, Viên Kỳ Hải nói lấp liếm qua chuyện:

- Lão ca ca à ! Vì đệ quá tò mò nên có đưa chân đến quá gần mép vực. Phần thì đất đá trơn tuột phần thì đệ có đôi chút bất cẩn nên đệ phải lâm vào tình trạng này. Cũng may là đệ chỉ rơi xuống có nửa người nên chưa đến nỗi phất mất mạng. Lão ca ca hãy mở lượng hải hà mà kéo đệ lên với.

Lời nói nửa dối nửa thật của Viên Kỳ Hải không ngờ lại được vị đại hán chấp nhận.

Vừa đưa tay kéo nó lên vị đại hán vừa hỏi thêm:

- Người bảo là người vì tò mò ắt phải có nguyên do, là nguyên do gì tiểu tử?

Đã trải qua nhiều năm bon chen với gian nan chật vật và với đủ hạng người. Viên Kỳ Hải vừa thoát hiểm liền trở nên linh hoạt hẳn.

Nó buột miệng xưng danh:

- Đệ họ Viên, tên là Kỳ Hải. Còn lão ca ca?

Sự mau mắn của Viên Kỳ Hải khiến cho vị đại hán cũng cảm thấy thân thiện. Vị đại hán chợt cười lớn:

- Người quả là một đứa bé quá lanh lợi đấy, Viên tiểu tử ! Người muốn biết danh tánh của ta ư? Được ! Vậy hãy nghe đây, ta là Tam Quyền Đả Nhất Hồ Sa Bình, là nhân vật tin cẩn của Tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục, một tiêu cục danh trấn khắp một dải Tứ Xuyên, được anh hùng hào kiệt khắp Đại Nam Bắc ngưỡng mộ ! Người nghe rõ chưa?

Phi Ứng tiêu cục là gì? Viên Kỳ Hải không hề biết, Tổng tiêu đầu của Phi Ứng tiêu cục là ai, nó cũng không hiểu, tuy nhiên qua ngoại hiệu thật kiêu hùng của Sa Bình, là Tam Quyền Đả Nhất Hồ, Viên Kỳ Hải không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ vị đại hán. Do đó, Viên Kỳ Hải không hề thấy chướng mắt trước sự vênh váo có phần quá mức của Sa Bình khi xưng danh cho Viên Kỳ Hải nghe. Ngược lại, Viên Kỳ Hải còn háo hức hỏi:

- Hóa ra là Tam Quyền Đả Nhất Hồ Sa lão ca ! Thất lễ ! Vậy là Sa lão ca cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ ư?

Thoạt mới nghe Viên Kỳ Hải nói, Sa Bình càng thêm huênh hoang, nghe nói đến danh xưng của gã, nhưng đến khi Viên Kỳ Hải dứt lời, Sa Bình không khỏi lắc đầu, nhìn nó một cách ngao ngán:

- Người hỏi gì vậy, tiểu tử? Ta đương nhiên phải là nhân vật thuộc giới giang hồ rồi ! Chỉ có người, người là hạng sáo mép chỉ biết ba hoa mà thôi.

Bị trách cứ và là trách đúng, Viên Kỳ Hải liền sa sầm nét mặt. Đã thế, Sa Bình còn hừ lạnh một tiếng và nhắc lại câu hỏi trước đó:

- Hừ ! Chuyện gì đã khởi, người phải tò mò?

Niên kỷ chỉ độ mười bốn mười lăm nên Viên Kỳ Hải vẫn còn giữ tâm tính trẻ con vì có phần bẻ mặt với Sa Bình, nên dù có nghe Sa Bình lặp lại câu hỏi nhưng Viên Kỳ Hải vẫn không buồn đáp.

Không chịu được, Sa Bình lại hỏi nó:

- Này, sao người không đáp? Có phải người vì nghe có tiếng người xô xát vào đêm qua nên người mới tò mò và tìm đến không?

Nửa giật mình, nửa mừng, Viên Kỳ Hải hỏi lại:

- Nói như Sa lão ca thì đêm qua, Sa lão ca cũng nghe được tiếng xô xát ư?

Sa Bình gật đầu kêu lên:

- Đương nhiên là ta có nghe, không ngờ người cũng vì chuyện này mà tìm đến đây trước ta ! Người có nhìn thấy cái gì không vậy, Viên tiểu tử?

Giương tròn và to đôi mắt đen láy và linh lợi, Viên Kỳ Hải hỏi lại:

- Sa lão ca hỏi là có nhìn thấy không à? Đương nhiên là đệ phải thấy rồi. Không chỉ thấy không mà thôi, đệ còn nhìn được rất rõ nữa là khác.

Sa Bình bồn chồn hỏi vội:

- Người đã nhìn thấy những gì?

Đúng lúc được kịp khoa trương, đáng lẽ Viên Kỳ Hải phải đáp lại ngay mới phải. Nhưng nó đã không hành động như thế, ngược lại, nó chột nghĩ lại và bối rối.

Trông thấy thế, Sa Bình bật cười to:

- Sao rồi, tiểu tử? Người định lòe ta phải không? Nào, nếu người có nhìn thấy thì hãy nói ra, bằng không ... Hừ !

Viên Kỳ Hải thừa hiểu tiếng hừ kia của Sa Bình là có hàm ý gì, nó càng thêm bối rối khi lên tiếng giải bày:

- Sa lão ca này ! Đệ có một chuyện rất hệ trọng không hiểu là có nên nói với lão ca hay không?

Vẫn cười cợt, Tam Quyền Đả Nhất Hồ Sa Bình hỏi lại:

- Là chuyện hệ trọng gì? Người mua nói ra xem !

Viên Kỳ Hải lắc đầu:

- Nói thì đệ đương nhiên phải nói, nhưng như đệ vừa bảo là đệ còn chưa biết có nên nói với lão ca ca không. Lão ca ca hãy chờ đệ suy tính một lúc nữa đã.

Sa Bình trầm mặt xuống:

- Có gì mà nên nói với không nên nói chứ?

Viên Kỳ Hải vẫn khẳng khái:

- Nhưng đây là chuyện rất hệ trọng.

Sa Bình cung tay quyền vỗ vào lòng ngực vạm vỡ vài lượt:

- Hừ ! Ta là Tam Quyền Đả Nhất Hồ, chuyện dù có hệ trọng đến đâu đi nữa ta vẫn thừa năng lực xử lý. Người cứ nói đi !

Cảm phục đờm lược hơn người của Sa Bình, Viên Kỳ Hải cao giọng bảo:

- Là chuyện có liên quan đến Ngươn Trí đại sư. Đêm qua ...

Sa Bình bỗng tái mặt. Vừa bước giật lùi Sa Bình vừa thất thanh kêu lên:

- Chuyện có liên quan đến Ngươn Trí sư bá tổ ư? Có thật không, tiểu tử?

Không ngờ người mà Viên Kỳ Hải vừa gặp gỡ lần đầu sau chuyện hải hùng đêm qua lại có quan hệ với Ngươn Trí đại sư, sự quan hệ đó được biểu thị bằng tiếng gọi sư bá tổ của Sa Bình. Viên Kỳ Hải cũng giật mình kêu lên:

- Nói sao? Sa lão ca là đồ ton diệt tôn của Ngươn Trí đại sư sao?

Trấn tĩnh lại phần nào, Sa Bình chồm người về phía trước và vươn tay tới.

Bị Sa Bình chộp cứng vào đầu vai khiến Viên Kỳ Hải buột miệng kêu đau:

- Ôi chao ! Sa lão ca ! Mau buông ... Hãy buông đệ ra nào ! Đau ...

Đang kêu, Viên Kỳ Hải phải ngậm miệng lại khi nghe Sa Bình bỗng nạt lên:

- Nói đi nào, tiểu tử ! Là chuyện gì có liên qua đến gia sư bá tổ hử?

Vẫn đau và đau đến co rúm thân hình, Viên Kỳ Hải vừa lắp bắp giải thích vừa cho tay vào bọc áo để lấy ra mảnh tăng bào của Ngươn Trí đại sư do nó chộp được đêm qua:

- Là đại sư bị ... bị ... ! Ôi chao, Sao lão ca hãy xem này ! Đây là ... Đây là ...

Vẫn bóp chặt huyết kiên tinh của Viên Kỳ Hải, Sa Bình dùng tay còn lại để chộp lấy mảnh tăng bào nọ.

Sa Bình gắt hỏi:

- Đây là một phần của chiếc tăng bào, thoát nhìn thì ta đã biết rồi. Nhưng ta đang hỏi người về gia sư bá tổ kia mà? Nói mau, tiểu tử?

Trước sự giận dữ đến run cả người của Sa Bình, Viên Kỳ Hải đã cuống còn thêm sợ.

Thấy thế, Sa Bình bỗng xách Viên Kỳ Hải lên. Vừa dùng thân pháp vừa lao đi vùn vụt trở xuống theo một triền núi thoải thoải, Sa Bình vừa lớn tiếng hăm dọa nó:

- Người không chịu nói ư? Được ! Để ta đưa người đến cho Tổng tiêu đầu ! Đến lúc đó, ta e rằng dù người không muốn nói thì cũng phải nói thôi ! Hừ !

Vút !

Đường thì dốc xuống mà Sa Bình lại tận lực thi triển khinh công nên đối với Viên Kỳ Hải là người đang bị Sa Bình đưa đi, cảnh mà nó đang chịu đựng quả kinh hãi !

Không kinh hãi sao được khi những hàng cây ở hai bên cứ thi nhau mà trôi vùn vụt về phía sau, và có không ít lần Viên Kỳ Hải có cảm nhận là thân cây to lớn ở trước mặt nó đang lao thẳng vào nó với một tốc lực kinh hồn.

Đã thế, lại còn gió nữa, phả vào mặt nó là những luồng gió mạnh không thể tưởng. Gió mạnh đến nỗi dù Viên Kỳ Hải muốn mở miệng kêu lên vì sợ cũng không thể nào mở được miệng.

Thế là, Viên Kỳ Hải đành nhắm tít cả hai mắt, phó mặc cho Sa Bình muốn đưa nó đi đến đâu thì cứ đưa.

Nó nhắm mắt mãi, cho đến khi những luồng gió thổi ngược vào nó đột nhiên chấm dứt và có một thanh âm vang lên ...

Hồi 3

VẬN SỞ KHÔNG MAY ĐEO ĐUỐI MÃI THẨM TRẠNG KINH HOÀNG VẦY PHI ỨNG

- Sa Bình ! Ta bảo người đi thám thính mọi động tĩnh, sao chưa gì người đã quay lại và còn đưa cả một đứa bé về đây nữa?

Giọng nói tuy không cao nhưng lại vang rền như tiếng chuông đồng khiến âm thanh cứ ong ong mãi trong tai Viên Kỳ Hải.

Nó mở bừng hai mắt ra và hốt hoảng nhìn quang cảnh quanh nó.

Người và ngựa, ngựa và người. Nếu có gì khác ngoài hai mươi thớt tuấn mã với hai mươi nhân vật ngồi ở bên trên thì đó là một cỗ xa mã do bốn ngựa kéo và có không dưới mười tiêu kỳ lớn nhỏ đang phấp phới và giũ phần phật trong gió ở chung quanh.

Nhưng sau đó, không Viên Kỳ Hải nhìn thấy trên tất cả những lá tiêu kỳ đều có thêu hình một cánh chim ưng đang giương cánh xòe vuốt và nhớ lại những gì Sa Bình vừa nói trước đó, nó tiên đoán được tất cả.

Đoàn xa mã, người ngựa này chính là đoàn tiêu xa của Phi Ứng tiêu cục, và vị lão trượng có niên kỷ xấp xỉ lục tuần với mái tóc gần như bạc trắng, người vừa mới lên tiếng hỏi Sa Bình, nếu không là Tổng tiêu đầu của Phi Ứng tiêu cục thì còn là ai vào đây?

Quả nhiên đúng với nhận định của Viên Kỳ Hải, Sa Bình vừa hất tay đẩy Viên Kỳ Hải về phía trước vừa lớn tiếng đáp lại câu hỏi của vị lão trượng nọ:

- Sư phụ ! Đệ tử đã tìm đến một địa điểm có xảy ra sự xô xát đêm qua như sư phụ căn dặn. Ở đó, đệ tử bắt gặp tiểu tử này. Hắn ...

Nói đến đây, Sa Bình do không có gì để nói bèn dừng lời. Thay cho miệng nói, Sa Bình lại bước về phía vị lão trượng nọ và đưa mảnh tảng bào ra. Sa Bình nói tiếp:

- Đây là mảnh tảng bào do tiểu tử kia lấy ở trong tay người ra. Hắn bảo là có chuyện liên quan đến sư bá tổ Ngươn trí.

Đôi mục quang của vị lão trượng, người là sư phụ của Sa Bình và là Tổng tiêu đầu của Phi Ứng tiêu cục, vừa chạm vào mảnh tảng bào liền đến sự kinh ngạc. Và sự kinh ngạc của vị Tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục càng tăng thêm lên nhiều lần khi nghe Sa Bình đột nhiên nhắc đến đại danh đại pháp hiệu của Ngươn Trí đại sư.

Vị Tổng tiêu đầu bỗng xạ hai mắt nhìn vào Viên Kỳ Hải khiến Viên Kỳ Hải vừa nhìn thấy liền khiếp hãi run sợ.

Tuy nhiên là một Tổng tiêu đầu và đã sống đến nay là khoảng sáu mươi năm, lão trượng nọ sau một lúc ngẫm nghĩ liền thu ánh mắt lại.

Và khi lão trượng cất tiếng để hỏi Viên Kỳ Hải thì âm thanh của lão cũng dịu nhẹ đi rất nhiều:

- Tiểu thể huynh hãy bình tâm, Sa Bình là một trong những môn đồ của lão, tâm tánh có phần nóng nảy. Nếu Sa Bình có điều gì mạo phạm khiến tiểu thể huynh phải hoảng sợ thì lão sẽ trách phạt hần sau. Còn chuyện tăng bào này thì như thế nào, lão rất mong được tiểu thể huynh vui lòng chỉ giáo cho.

Niên kỷ tuy cao nhưng dáng dấp của vị Tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cực vẫn quắc thước mạnh mẽ, hưởng chi vị Tổng tiêu đầu khi lên tiếng với Viên Kỳ Hải lại rất mực nhỏ nhẹ, nhún nhường, cả hai điều này ngay lập tức làm cho Viên Kỳ Hải phải sinh lòng khâm phục.

Viên Kỳ Hải đứng dậy. Nhại theo những cử chỉ của giới giang hồ mà Viên Kỳ Hải đã nhiều lần nhìn thấy, nó vòng tay vừa thi lễ vừa đáp lời:

- Lão bá bá đã có lời, tiểu đệ Viên Kỳ Hải nào dám để tâm buồn phiền Sa lão ca. Còn chuyện của Ngươn Trí đại sư thì ...

Sự ngập ngừng của Viên Kỳ Hải làm cho Tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cực phải bồn chồn nôn nóng:

- Thì thế nào, tiểu thể huynh?

Viên Kỳ Hải phải ngập ngừng vì có nguyên do trọng đại. Do đó, ngay khi lão Tổng tiêu đầu dứt lời, Viên Kỳ Hải liền hạ thấp giọng lại:

- Chẳng hai lão bá bá có thể cho tiểu đệ bẩm báo riêng cùng lão bá bá không?

Lộ vẻ nghi hoặc, lão Tổng tiêu đầu hỏi:

- Mọi người ở đây đều là thủ hạ thân tín của lão, có cần thiết phải nói chuyện riêng lẻ không vậy tiểu thể huynh?

Viên Kỳ Hải chưa kịp đáp thì Sa Bình đã gắt ồm lên:

- Người định giở trò gì đây, Viên tiểu tử?

Tuy có phần hốt hoảng trước thái độ của Sa Bình nhưng Viên Kỳ Hải vẫn lên giọng nói cứng:

- Sa lão ca chớ nên nghi ngờ đệ. Đây là chuyện hệ trọng có liên quan đến Thạch Phong Thành gì đó, nên đệ cho rằng đệ không thể không cẩn trọng.

Sa Bình bật cười giễu cợt:

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Người thật lắm chuyện ! Ngươi của người có tư cách gì để được nói chuyện liên quan đến Thạch Phong Thành? Hừ ! Hết bảo là có việc hệ trọng có quan hệ đến gia sư bá tổ lại bảo là có ...

Nhưng lão Tổng tiêu đầu đã kịp thời quát lên, ngăn Sa Bình lại:

- Thôi nào, Sa Bình ! Nếu tiểu thế huynh đây đã có ý như vậy chắc hẳn phải là việc trọng đại. Thuận hay không thuận là việc của ta chứ không phải của người.

Đưa mắt nhìn quanh, lão Tổng tiêu đầu lớn tiếng hạ lệnh:

- Tất cả bọn người cùng lui về chỗ đi !

Đoàn nhân mã của Phi Ưng tiêu cục liền răm rắp nghe theo lệnh của lão Tổng tiêu đầu. Tuy nhiên vẫn có không ít người trước khi lui đi cũng cố ném về phía Viên Kỳ Hải những tia nhìn nghi kỵ và dò xét, trong đó đương nhiên phải có phần của Sa Bình.

Tự tin vào bản thân, Viên Kỳ Hải chờ khi vòng người đã tản đi xa bèn đem tất cả câu chuyện đêm qua nói cho lão Tổng tiêu đầu nghe.

Càng nghe Viên Kỳ Hải thuật, lão Tổng tiêu đầu càng lộ vẻ hoang mang và ngờ vực.

Đoán biết được phần nào tâm trạng của lão Tổng tiêu đầu, Viên Kỳ Hải nhanh miệng nói thêm:

- Tiểu đệ biết lão bá bá thế nào cũng cảm thấy khó tin vào câu chuyện này. Nhưng tiểu đệ ngoài mảnh tảng bào kia ra còn có một vật nữa để làm bằng, đủ cho lão bá bá tin.

Lão Tổng tiêu đầu vẫn nhìn chằm chằm vào Viên Kỳ Hải khi buột miệng hỏi:

- Tiểu thế huynh còn vật gì nữa để làm bằng?

Viên Kỳ Hải lấy từ trong bọc áo của nó ra một vật.

Nó bảo:

- Thạch Phong Thành Chi Thước !

Nhìn vào mảnh kim thiết dài và nhỏ như một ngón tay với một vài chỗ đã bị hoan gỉ đang được Viên Kỳ Hải đưa ra, lão Tổng tiêu đầu không khỏi thảng thốt kêu lên:

- Là Thạch Phong Thành Chi Thước đây sao? Nói vậy, những gì tiểu thế huynh vừa thuật lại đều là sự thật.

Do chưa biết Thạch Phong Thành là gì nên Viên Kỳ Hải lộ vẻ xem thường vật mà nó đang cầm trên tay. Nó trao Thạch Phong Thành Chi Thước cho lão Tổng tiêu đầu và bảo:

- Phải hay không thì lão bá bá hãy tự xem. Đêm qua mọi chuyện đã xảy ra như thế nào tiểu đệ đều thuật lại đầy đủ.

Cầm lấy mảnh kim thiết nọ, lão Tổng tiêu đầu cứ run bần toàn thân và không ngớt miệng lẩm bẩm:

- Thạch Phong Thành Chi Thước ...? Là Thạch Phong Thành Chi Thước ...?

Vẫn luôn nhìn về phía này để dò xét, Sa Bình liền chạy đến lúc trông thấy thần tình khác lạ của lão Tổng tiêu đầu:

- Sư phụ ! Là chuyện gì khiến sư phụ phải kinh tâm vậy?

Câu hỏi của Sa Bình khá lớn làm cho mấy người còn lại trong Phi Ưng tiêu cục phải lo ngại. Bọn họ cùng giục ngựa đi trở lại.

Nắm chặt mảnh kim thiết vào lòng bàn tay, lão Tổng tiêu đầu như không muốn bọn thủ hạ nhìn thấy Thạch Phong Thành Chi Thước, lão Tổng tiêu đầu đột ngột hạ lệnh:

- Ngô Phi Thiên đâu? Chuyển bảo tiêu này ta giao lại cho người. Khi xong việc, người hãy đưa tất cả đến Thiết Thất Sơn gặp ta !

Nhân vật vừa được lão Tổng tiêu đầu gọi đích danh là một người có thân hình dong dỏng cao và niên kỷ ngoại tam tuần.

Lão Tổng tiêu đầu vừa dứt lời, Ngô Phi Thiên bất giác bật lên tiếng kêu:

- Sao lại là Thiếu Thất Sơn, sư phụ?

Qua câu nói này của Ngô Phi Thiên, Viên Kỳ Hải dư hiểu họ Ngô kia cũng là một trong những vị đệ tử của lão Tổng tiêu đầu.

Đúng như Viên Kỳ Hải nhận định, lão Tổng tiêu đầu hạ lệnh cho Ngô Phi Thiên:

- Người là đệ tử của ta, đã được ta giáo huấn nhiều hơn bọn sư đệ của người, ta bảo thế nào thì cứ theo đó mà hành sự là được rồi. Còn chuyện này thì

Sau một lúc ngần ngừ, lão Tổng tiêu đầu bảo tiếp:

- Thôi, chuyển bảo tiêu này có chuyển đi muện cũng không sao. Tất cả hãy theo ta cùng quay lại Thiếu Thất Sơn đã.

Bọn Ngô Phi Thiên, Sa Bình cùng kinh ngạc trước sự thay đổi quá đột ngột của lão Tổng tiêu đầu. Tức nhiên do không dám hỏi nên tất cả đều làm theo lệnh truyền và chỉ dám xì xầm nhỏ nhỏ với nhau mà thôi.

Viên Kỳ Hải cũng lấy làm lạ trước thái độ khá lạ lùng của lão Tổng tiêu đầu, và nó chỉ vỡ lẽ khi nghe lão Tổng tiêu đầu bảo:

- Chi Thước này ... là vật cực kỳ quý báu đối với giới võ lâm, tiểu thế huynh nếu có cất giữ phải hết sức thận trọng mới được.

Giúi mảnh kim thiết vào tay Viên Kỳ Hải xong, lão Tổng tiêu đầu lại nói:

- Ngươn Trí đại sư nguyên là sư bá của lão. Câu chuyện mà tiểu thế huynh vừa kể, đã buộc lão phải gấp rút kiên trì quay lại Thiếu Thất Sơn để bẩm báo với gia sư và lão muốn đưa tiểu thế huynh cùng đi, không hiểu ý của tiểu thế huynh như thế nào?

Cho mảnh kim thiết trở lại vào bọc áo, Viên Kỳ Hải hỏi với vẻ xem thường:

- Thạch Phong Thành Chi Thước có điểm gì quý báu, lão bá ...

Câu hỏi của Viên Kỳ Hải tuy không mấy lớn nhưng do bọn Ngô Phi Thiên đang quan tâm đến thái độ khác thường của lão Tổng tiêu đầu nên tất cả đều nghe.

Không quan sát thấy điều này, nhưng vì đây là chuyện trọng đại nên lão Tổng tiêu đầu liền gạt ngang:

- Tiểu thế huynh không thể giải thích thêm được. Còn việc mà lão vừa nói ...

Viên Kỳ Hải nhanh nhẩu gạt đầu nói:

- Thiếu Thất Sơn vốn là sơn môn của đại phái Thiếu Lâm, tiểu diệt hăng ao ước được đi đến để chiêm ngưỡng. Tiểu diệt bằng lòng đi theo lão bá bá.

Thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, lão Tổng tiêu đầu liền vẫy mạnh hữu thủ với một lệnh truyền đồng dục:

- Xuất phát !

Nhìn đoàn nhân mã của Phi Ứng tiêu cục xuất phát với lộ trình thay đổi bất thành hình, khí thế thực là uy mãnh. Viên Kỳ Hải càng thêm kính phục lão Tổng tiêu đầu, và nó cũng phần nào hãnh diện khi được lão Tổng tiêu đầu cho phép nó được ngồi lên chiếc tiêu xa do bốn thốt tuần mã kéo, là nơi lưu giữ những món hàng được Phi Ứng tiêu cục nhận bảo tiêu trong chuyến này.

Kế bên tiêu xa là lão Tổng tiêu đầu đang giục ngựa phi theo nước đại. Dù đang trầm mặc suy nghĩ với tâm trạng nặng nề nhưng cách điều động thốt tuần mã của lão Tổng tiêu đầu vẫn tỏ ra điêu luyện và uy nghi.

Biết lão Tổng tiêu đầu đang phải nghĩ ngợi là vì chuyện của Ngươn Trí đại sư lẫn chuyện có liên quan đến Thạch Phong Thành Chi Thước, Viên Kỳ Hải lúc bấy giờ mới tỏ ra quan tâm đến Thạch Phong Thành Chi Thước đang được nó cất giữ.

Mãi suy nghĩ nên Viên Kỳ Hải chẳng hề biết là mọi người đã đi được bao lâu, nó chỉ sực tỉnh khi có tiếng quát nạt vang lên từ đầu đó ở phía trước.

- Đây là chuyến bảo tiêu của Phi Ứng tiêu cục. Bọn cuồng đồ thảo khấu nào dám giở trò như thế này?

Nhận ra đó là giọng nói đầy tự đắc của Tam Quyền Đả Nhất Hồ Sa Bình, Viên Kỳ Hải liền nhẹ tay vén rèm thò đầu nhìn ra.

Nó chỉ kịp nhìn thấy lão Tổng tiêu đầu thúc ngựa lao nhanh về phía trước và liền nghe tiếng quát của lão Tổng tiêu đầu:

- Là bằng hữu nào vậy Sa Bình?

Đáp lại câu quát hỏi của lão Tổng tiêu đầu không phải là Sa Bình mà là một thanh âm the thé của một người cực kỳ ngạo mạn:

- Là Phi Ứng Thần Quyền Tạ lão thất phu phải không? Ai là bằng hữu của lão mà lão kêu?

Cảm nhận được sự chẳng lành, Viên Kỳ Hải cũng phải hoang mang theo sự hoang mang của lão Tổng tiêu đầu khi nghe lão Tổng tiêu đầu bật nói:

- Biết được Tạ mỗ thì ai ai cũng biết, nhưng dám mắng Tạ mỗ là lão thất phu thì chẳng có mấy ai. Bằng hữu là vị cao nhân nào?

Chiếc tiêu xa liền dừng lại khi đoàn nhân mã của Phi Ứng tiêu cục ở phía trước phải dừng lại. Và Viên Kỳ Hải liền nghe ở phía trước giọng the thé kia bỗng gầm lên:

- Người là Sa Bình, đệ tử hàng thứ năm của lão Tạ? Là người muốn chết ! Đỡ !

Vù ...

Ầm ! Hự !

Viên Kỳ Hải thoáng rúng động, vì qua thanh âm của tiếng chấn động vừa rồi chứng tỏ Tam Quyền Đả Nhất Hổ Sa Bình vừa mới cùng đối phương giao thủ và đã chuốc lấy thảm bại.

Thật vậy, lão Tổng tiêu đầu đột nhiên quát lên thật to:

- Thủ đoạn của tôn giá thật là ác độc ! Hãy đỡ một quyền của Tạ mỗ xem sao !

Vù ...

Ào ... Ào ...

Ầm ! Ầm !

Tuy không biết là có bao nhiêu người vừa xuất hiện cùng với chủ nhân của âm thanh the thé kia, nhưng Viên Kỳ Hải cũng đoán được không phải chỉ có một người. Vì bao quanh cổ tiêu xa lúc này, Viên Kỳ Hải phát hiện có rất nhiều trận giao đấu đang cùng lúc xảy ra. Ở phía trước, phía sau, ở bên tả, bên hữu, chỗ nào cũng có tiếng kinh phong rú rít, tiếng vó ngựa giẫm thành thịch và những tiếng la hét loạn xạ.

Xa một chút là âm thanh the thé kia vang lên:

- Thân danh là Phi Ứng Thần Quyền mà thân thủ của lão Tạ người chỉ có thể thôi sao? Xem chưởng của ta này !

Ầm ! Ầm !

Ngần cả người trước sự biến này, Viên Kỳ Hải không thể không nghĩ đến chuyện cướp. Vừa nghĩ như thế, cổ tiêu xa chứa hàng có Viên Kỳ Hải ngồi ở bên trong liền bị trúng phải một chưởng.

Bùng !

Cổ tiêu xa lắc lư lay động và bốn con tuấn mã kéo cổ tiêu xa liền giậm võ hí vang:

- Hi ... Hí ...

Viên Kỳ Hải phải tỳ toàn thân vào những hòm gỗ chứa hàng mới không bị ngã ra phía ngoài.

Đã ở trong tình cảnh như vậy, Viên Kỳ Hải vẫn chếp miệng nuốt tiếc thắm:

- Số của ta đúng là không may. Vào đêm qua cũng vậy mà bây giờ cũng vậy, không lần nào ta được mục kích những cảnh tượng xô xát đầy những tích chất bi hùng cả. Đáng tiếc thật !

Viên Kỳ Hải chỉ biết tiếc rẻ chứ nó nào biết rằng chính nhờ điều ngẫu nhiên này mà nó hai lần thoát chết.

Những tiếng kêu la thất thanh lần lượt vang lên:

- Người ... Hự !

- Bọn cầu ... Oa !

Và những tiếng quát nạt cũng giống giả vang lên, lấp đi những tiếng kêu thất thanh không đủ lực:

- Đáng chết này !

Vù ...

Bùng !

- Xem chưởng !

Ào ...

Ầm !

Kèm theo đó là những tràng cười ngạo mạn, có cả những tràng cười do chính kẻ có âm thanh the thé phát ra :

- Ha ... Ha ... Ha ... ! Phi Ưng Thần Quyền này ! Đỡ này !

Ào ...

Vù ... Vù ...

Ầm ! Ầm !

Tuy không thể biết là ai hay phe nào đang chiếm phần thắng nhưng Viên Kỳ Hải cũng mơ hồ đoán ra khi cổ tiêu xa bỗng bị bốn thớt tuấn mã lôi đi ầm ầm vị bị trúng phải liên tiếp những hai chưởng cực mạnh.

Ầm ! Ầm !

Hí ... Hi..

Không thấy có bất kỳ ai ra tay giữ lại hoặc điều động cổ tiêu xa, Viên Kỳ Hải thừa hiểu rằng phen này bọn Phi Ứng tiêu cục kể như lành ít dữ nhiều.

Bấn loạn tâm tư, Viên Kỳ Hải càng lúc càng khiếp đảm khi nhận ra rằng cổ tiêu xa đang chạy càng lúc càng nhanh. Không những thế, do cổ tiêu xa không có người điều động nên có không ít lần cổ tiêu xa phải tung bắn lên không, hoặc chao nghiêng về một bên vì bị va vào những tảng đá hoặc rễ cây chằng ngang.

Để bảo toàn tánh mạng Viên Kỳ Hải không còn cách nào khác hơn đành phải tự chui người vào một hòm gỗ khá to ở bên trong cổ tiêu xa.

Rất may cho Viên Kỳ Hải vì bên trong hòm gỗ này chỉ chứa toàn là tơ lụa mà thôi. Do đó, lúc Viên Kỳ Hải vừa chui được vào hòm tơ lụa, cổ tiêu xa bỗng ngã ngang, hàng hóa ở bên trong cổ tiêu xa liền tung bắn ra tứ phía. Nhờ có nhiều lớp tơ lụa che thân nên Viên Kỳ Hải vẫn an toàn trước sự cố này.

Khi chiếc hòm tơ lụa đã rơi xuống yên vị, Viên Kỳ Hải lóp ngóp bò ra.

Quanh nó bây giờ hoàn toàn không có một ai, dù là bọn thảo khấu hay nhóm người Phi Ứng tiêu cục.

Quý thần khiến xui thế nào không biết, Viên Kỳ Hải thay vì đứng trên thì như lại chạy đến một cội cây khá to gần đó.

Với bản chất nhanh nhẹn của một đứa bé, Viên Kỳ Hải chỉ vài lượt nhót người đã leo lên cội cây và leo khá cao.

Vừa cố định được chỗ ngồi, Viên Kỳ Hải bỗng chấn động toàn thân khi nó đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Có đến năm nhân vật cùng xuất hiện quanh chỗ cổ tiêu xa ngã nghiêng. Bọn họ đều che kín chân diện bởi những túi lụa trùm đầu màu đen, và mười bàn tay của chúng đều nhuộm đầy huyết đỏ.

Che kín mặt, tay nhuộm huyết.

Đây là bọn thảo khấu vừa ngăn chặn Phi Ứng tiêu cục với ý đồ cướp tiêu. May mà ta đã kịp thời tìm được chỗ ẩn.

Tuy nghĩ như thế nhưng Viên Kỳ Hải càng lúc càng thấy kỳ dị trước thái độ lạ lùng của bọn thảo khấu ở dưới kia.

Thay vì chiếm đoạt toàn bộ những hàng hóa được Phi Ứng tiêu cục bảo tiêu, bọn chúng sau khi xem xét kỹ từng hòm đồ vật, có cả một hòm chứa đầy ngân lượng, bọn chúng đồng loạt kêu lên:

- Không có ở đây !

- Ở đây cũng vậy ! Không thấy vật cần tìm.

Xoàng ...!

Ầm ! Ầm !

Không tìm thấy vật cần tìm trong số hàng được bảo tiêu, bọn chúng bèn quật kinh khí ầm ầm vào tất cả những gì đang nằm trong tầm tay bọn chúng.

Và cổ tiêu xa nằm chỏng gọng nọ cũng phải chịu chung số phận với những hàng hóa vừa bị đổ tung.

Đập phá được một lúc, bọn chúng sau khi vơ vét mỗi tên một ít ngân lượng bèn lẳng lẳng bỏ đi.

Ngồi im thin thít, Viên Kỳ Hải ngơ ngác hỏi thăm:

- Bọn chúng muốn tìm vật gì? Không lẽ trong chuyến bảo tiêu này của Phi Ứng tiêu cục lại có cả một bảo vật vô giá ư? Nếu đúng như vậy tại sao lão Tổng tiêu đầu dám bỏ dở chuyến bảo tiêu khi nghe tin của đại sư Ngươn Trí? Còn nếu như không có thì chuyện cướp tiêu này phải giải thích như thế nào đây?

Nghĩ mãi vẫn không giải đáp được, Viên Kỳ Hải đành tặc lưỡi bỏ qua. Dầu vậy vẫn không dám rời chỗ ẩn để trèo xuống.

Sau đó, lúc hoàng hôn sắp sửa buông xuống, Viên Kỳ Hải bỗng giật nảy mình khi nghe có tiếng vó ngựa chậm chậm vang lên.

Lọc ... cọc, lọc ... cọc..

Dù đã ẩn kín trong tàng cây rậm che và đang được ánh chiều tà che phủ nhưng Viên Kỳ Hải vẫn cố sức ngời thu người lại để nhìn chăm chăm về hướng có tiếng vó ngựa nện vang.

Đến khi một thân hình thẫm đẫm đầy máu đang ngất nga ngất ngưỡng trên một thớt tuần mã không còn yên cương, xuất hiện trong tầm thị tuyến của Viên Kỳ Hải thì nó mới dám thở ra và kêu lên thật khê:

- Tà lão bá ! Có phải là Tà lão bá đấy không?

Hoặc do tiếng kêu của Viên Kỳ Hải hoặc do nhân vật đó đã mõi mòn sức lực nên tiếng kêu của Viên Kỳ Hải không hề tạo được bất kỳ một phản ứng nào nơi nhân vật kia.

Tuy nhiên khi đưa ngựa đến được chỗ cổ tiêu xa và hàng hóa bị phá hủy, nhân vật nọ cũng dừng ngựa lại.

Với ánh chiều tà khá nhập nhoạng. Viên Kỳ Hải sau một lúc giương mắt nhìn và dò xé tmới dám kêu lên một lần nữa. Và lần này kêu khá lớn:

- Tà lão bá !

Nhân vật kia giật mình, đưa mắt nhìn quanh.

Tin chắc vóc dáng tiêu tụy kia với thân hình đầm máu chính là lão Tổng tiêu đầu Phi Ứng tiêu cục, Viên Kỳ Hải nhanh nhẹn tót người trèo xuống khỏi cây.

- Lão tiểu diệt đây ! Tạ lão bá ! Tiểu diệt không ngờ còn gặp lại Tạ lão bá như thế này.

Lão Tổng tiêu đầu cũng kinh ngạc không kém:

- Tiểu thế huynh ... vẫn còn sống ư?

Hỏi xong, lão Tổng tiêu đầu bỗng bật ra tiếng than:

- Hà ! Cả Phi Ứng tiêu cục gồm hai mươi một người, cuối cùng chỉ còn lại có mình lão và tiểu thế huynh mà thôi.

Tiếng than tuy nhẹ như tơ nhưng khi lọt vào tai Viên Kỳ Hải thì cứ như là tiếng sấm động. Nó ngơ ngác nhìn quanh và hốt hoảng gọi lại:

- Tạ lão bá vừa nói gì? Tất cả ... tất cả đã bị ...

Hai mắt của Tổng tiêu đầu tuy đang thất thần nhưng cũng để lộ phần nào những tia hung quang:

- Hừ ! Bọn thảo khấu thật độc ác ! Đã cướp tiêu lại còn muốn hủy diệt hết Phi Ứng tiêu cục của ta !

Thấy xung quanh vẫn yên ắng, chứng tỏ quanh đây không có người thứ ba, Viên Kỳ Hải bình tâm lại.

Nó hoang mang hỏi lại:

- Lão bá cho đây là một vụ cướp tiêu sao? Nếu là cướp tiêu thì sao bọn chúng lại phá hủy tất cả như thế này?

Nhìn lại mọi vật vẫn còn phơi bày trước mắt, Tạ Tổng tiêu đầu có phần nào ngơ ngác:

- Phải rồi ! Sao lại như thế này?

Viên Kỳ Hải buột miệng hỏi:

- Trong chuyến bảo tiêu này, lão bá bá có đưa theo một bảo vật nào không?

Tạ Tổng tiêu đầu càng thêm ngơ ngác:

- Bảo vật ư? Không có !

Viên Kỳ Hải hoang mang khi nghe Tạ tổng tiêu đầu nói chắc chắn như thế. Nó bèn thuật lại cho Tổng tiêu đầu nghe những lời nói và hành động của bọn che mặt.

Vừa nghe Viên Kỳ Hải thuật xong, như đoán được phần nào sự việc, Tạ tổng tiêu đầu liền hốt hoảng hồi thúc:

- Tiểu thế huynh nhanh lên nào. Mau lên ngồi ở phía trước lão đây này !

Sự hốt hoảng của Tạ tổng tiêu đầu liền lây lan sang Viên Kỳ Hải.

Nó lập cập leo lên và ngồi chung thớt tuấn mã với Tạ tổng tiêu đầu.

Nó vội hỏi:

- Có chuyện gì không ổn sao, Tà lão bá?

Vừa giục ngựa chạy đi, Tà tổng tiêu đầu vừa đáp lại ngắn gọn:

- Không sai ! Chờ khi tìm được chỗ an toàn lão sẽ giải thích cho tiểu tử hiểu. Đi nào !

Bằng vào tài điều động điêu luyện, Tà tổng tiêu đầu dù đang cạn kiệt chân lực nhưng cũng cho ngựa phi thật nhanh.

Cùng với vó ngựa, màn đêm cũng buông xuống nhanh không kém.

Hồi 4

ĐIỀU BÍ ẨN TỪ THẠCH PHONG THÀNH VÔ TÌNH ĐƯỢC TRUYỀN THỤ CÔNG PHU

Tên tiểu nhị của Bồng lai khách điểm vừa đưa con tuấn mã của Tạ tổng tiêu đầu ra phía sau, Viên Kỳ Hải ngạc nhiên hỏi nhỏ:

- Khách điểm này là nơi an toàn mà lão bá khi nãy đã nói ư?

Tạ tổng tiêu đầu hắng giọng:

- E ... hèm ! Tiểu thế huynh chớ hỏi nhiều. Hãy hành động theo lão đây.

Chọn thuê một phòng trọ ở phía hậu viện của Bồng Lai khách điểm, nhưng thay vì bước luôn vào phòng thì Tạ tổng tiêu đầu lại đi vòng ra phía sau.

Cùng phục người xuống và ngồi im được một lúc, Viên Kỳ Hải mới nghe Tạ tổng tiêu đầu nói như rót vào tai:

- Lão chỉ giả vờ thuê phòng thôi ! Bây giờ chúng ta còn phải đi một đổi đường nữa. Tiểu thế huynh đừng hốt hoảng để lão đưa tiểu thế huynh đi ! Nào !

Sau tiếng nạt khế, Viên Kỳ Hải liền có cảm nhận là bản thân nó đang được đăng vân và bay bổng lên cao.

Do đã từng được Sa Bình đưa đi như vậy, nên Viên Kỳ Hải hiểu ngay rằng Tạ tổng tiêu đầu đang đưa nó đi bằng thuật khinh công của giới giang hồ thượng thặng.

Nó chỉ phần nào hốt hoảng khi thấy xung quanh nó lúc này chỉ là bóng đêm đen ngút ngàn. Nó không thể đoán được là Tạ tổng tiêu đầu đang muốn đưa nó đi đến tận đâu mà Tạ tổng tiêu đầu bảo là nơi an toàn.

Chỉ sau đó, cùng với tiếng gió thổi qua là tiếng gỏ mõ hòa quyện với những câu tụng kinh ê a lọt vào tai, Viên Kỳ Hải mới đoán được ý đồ của Tạ tổng tiêu đầu.

Và Viên Kỳ Hải hoàn toàn bình tâm trở lại lúc nó được Tạ tổng tiêu đầu đưa đến một cảnh chùa với cánh cổng tam quan chỉ khép hờ.

Vút !

Không hề giảm bớt tốc lực, Tạ tổng tiêu đầu nhẹ nhàng lao lướt qua cánh cổng.

- A di đà Phật ! Người vừa đến là ai? Hãy dừng chân lại nào !

Dưới những tia sáng mờ mờ tỏ tỏ từ ngôi cổ tự hắt ra Viên Kỳ Hải cùng với việc nghe câu quát hỏi trên cũng đã nhìn thấy một tăng nhân chợt xuất hiện ở phía trước.

Tạ tổng tiêu đầu cũng nhìn thấy nên vội vàng lên tiếng báo danh:

- Trí Huệ phải không? Là ta đây, Tạ thúc thúc đây ! Sư phụ người có ở đây không Trí Huệ?

Vị tăng nhân nọ vội lách người sang một bên:

- Tạ thúc thúc vào đi ! Sư phụ đang chơi cờ cùng với Hà Vân đạo trưởng ở tịnh phòng.

Thở hắt ra một lượt, Tạ tổng tiêu đầu bảo:

- Trí Huệ ! Người hãy bảo mọi người cùng tăng cường cảnh giới quanh đây. Có chuyện hệ trọng đây.

Nói xong, Tạ tổng tiêu đầu không cần chờ xem phản ứng của Trí Huệ đại sư đã lướt luôn vào trong.

Và khi quay đầu nhìn lại, Viên Kỳ Hải không khỏi khâm phục những thanh quy nghiêm ngặt của những tăng nhân thuộc môn phái Thiếu Lâm.

Trí Huệ đại sư không hề hỏi lại một lời đã lặng lẽ vỗ tay vài lượt để ra hiệu. Trong chớp mắt từ những góc tối của ngôi cổ tự, có đến mấy mươi tăng nhân âm thầm xuất hiện. Và kể từ lúc này, ngôi cổ tự thật sự đã trở thành một nơi an toàn đúng như lời Tạ tổng tiêu đầu đã nói trước với Viên Kỳ Hải.

Tiếng hỏi đáp, và tiếng vỗ tay làm hiệu của Trí Huệ đại sư đồng thời cũng đã đánh động đến bốn nhân vật đang ngồi bên trong một căn tịnh phòng.

Do đó, lúc Tạ tổng tiêu đầu đưa Viên Kỳ Hải đến căn tịnh phòng đó, một vị đại sư liền ứng tiếng hỏi ngay:

- A di đà Phật ! Có chuyện gì hệ trọng khiến Phi Ứng Thần Quyền Tạ lão đệ phải nửa đêm tìm đến đây vậy?

Đặt Viên Kỳ Hải đứng sang một bên, Tạ tổng tiêu đầu vừa nhìn cả bốn người vừa chào hỏi:

- May quá ! Lâm Sơn tự này ngoài Thông Hư sư huynh lại còn có cả Hà Vân đạo trưởng của Võ Đang phái và nhị vị lão tám túi của Cái Bang nữa. Tạ mỗ mới thực sự yên tâm.

Càng nhìn vào bốn người đang hiện diện sẵn trong tịnh phòng, Viên Kỳ Hải dễ dàng nhận ra họ gồm những ai, dựa theo câu nói của Tạ tổng tiêu đầu và đánh vẻ bên ngoài của họ.

Nhân vật vận bào duy nhất ở đây chính là Hà Vân đạo trưởng, người của Võ Đang phái.

Hai nhân vật mặc y phục rách rưới với những chiếc túi nhỏ đủ màu sắc ở khắp người nếu không phải là nhân vật thuộc Cái Bang thì còn là ai?

Và vị tăng nhân duy nhất ở đây mới làm cho Viên Kỳ Hải phải chú tâm nhiều hơn. Vì vị tăng nhân này rõ ràng có niên kỷ còn kém xa Tạ tổng tiêu đầu nhưng lại được Tạ tổng tiêu đầu gọi bằng sư

huynh. Và có lẽ vị tăng nhân đó là Thông Hư đại sư, cũng cảm nhận thấy việc gọi Tạ tổng tiêu đầu bằng tên hay bằng sư đệ là khó nghe nên ngay từ đầu Thông Hư đại sư chỉ gọi tránh đi là Tạ lão đệ.

Cảm nhận trong lời lẽ của Tạ tổng tiêu đầu hàm nhiều ý nghĩa, Thông Hư đại sư chợt đưa tay ra cùng mời mọi người:

- Như Tạ lão đệ mới nói, nếu đã phần nào yên tâm thì tất cả hãy cùng ngồi xuống nào. Sau đó, Tạ lão đệ cứ thông thả nói rõ mọi chuyện cho mọi người cùng nghe.

Nhanh tay nhắc bàn cơ vây đang chơi dở đặt sang một bên, Hà Vân đạo trưởng vội rót cho mỗi người một chén trà.

Đặt chén trà trở lại bàn, Tạ tổng tiêu đầu vừa nhìn mọi người vừa đưa tay chỉ vào Viên Kỳ Hải và nói:

- Sư huynh, đạo trưởng, nhị vị trưởng lão. Vị tiểu thế huynh đây có kể cho tạ mỗ nghe một chuyện và là chuyện trọng đại có liên quan đến Thạch Phong Thành và ...

Giật mình, Thông Hư đạo trưởng hỏi lại:

- Là chuyện Thạch Phong Thành ư? Tạ lão đệ dường như còn muốn nói điều gì nữa thì phải?

Tạ tổng tiêu đầu thở ra nhẹ nhẹ:

- Không sai ! Câu chuyện này còn liên quan đến sanh mạng của nhị sư bá Ngươn Trí đại sư nữa, sư huynh.

Giật mình, thêm một lần nữa, Thông Hư đại sư kêu lên:

- Sư phụ của ta ư? Tạ lão đệ? Có thật không? Câu chuyện như thế nào?

Sau đó, thay vì để Viên Kỳ Hải thuật lại, Tạ tổng tiêu đầu do đã biết khá rõ nên lên tiếng thay cho.

Trong khi đó Viên Kỳ Hải chỉ cần suy nghĩ một lúc đã hiểu được cách xưng hô kỳ quặc giữa Tạ tổng tiêu đầu và Thông Hư đại sư.

Do Ngươn Trí đại sư là sư phụ của Thông Hư và là nhị sư bá của Tạ tổng tiêu đầu, nên dù Tạ tổng tiêu đầu có niên kỷ cao hơn nhưng so về thứ bậc thì cũng chỉ là hàng sư đệ của Thông Hư đại sư mà thôi.

Còn sự khác biệt giữa cách sinh hoạt của cả hai, kẻ tăng người tục, Viên Kỳ Hải sau này mới hiểu. Tạ tổng tiêu đầu nguyên chỉ là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm phái nên không phải xuất gia đầu phật như Thông Hư đại sư.

Thuật xong tất cả, Tạ tổng tiêu đầu còn bảo Viên Kỳ Hải:

- Tiểu thế huynh có thể lấy ra cho mọi người xem qua Thạch Phong Thành Chi Thước không?

Thấy thần sắc của mọi người cùng tỏ ra nghiêm trọng, Viên Kỳ Hải đành lặng lẽ lấy mảnh kim thiết nọ ra và trao cho Tạ tổng tiêu đầu.

Rồi đến lượt Viên Kỳ Hải cũng tỏ ra khẩn trương không kém khi nó nghe Tạ tổng tiêu đầu lớn tiếng minh định:

- Chính là vì Thạch Phong Thành Chi Thuộc này mà mười chính nhân mạng của Phi Ứng tiêu cục phải chết thảm.

Không cầm được sự kinh ngạc, Viên Kỳ Hải vọt miệng hỏi:

- Lão bá bá bảo sao? Bọn người che kín chân diện đó đã xuống tay hủy diệt Phi Ứng tiêu cục là để tìm vật này thật sao?

Tạ tổng tiêu đầu nói bằng giọng uất hận:

- Không sai ! Bọn chúng vì vật này chứ không phải vì muốn cướp tiêu.

Viên Kỳ Hải lại hỏi:

- Nhưng tại sao bọn chúng lại biết được chuyện này? Không phải tiểu diệt chỉ nói riêng cho lão bá bá nghe thôi sao? Ai đã báo tin này cho chúng biết?

Tạ tổng tiêu đầu thở dài:

- Hà ! Nguyên nhân thế nào thì lão không dám nói chắc. Nhưng theo nhận định của lão thì ...

Hà Vân đạo trưởng bỗng hỏi xen vào:

- Có phải Tạ lão anh hùng ngờ rằng đã có người bám sát theo Sa Bình lệnh đồ nên mọi chuyện mới vỡ lẽ?

Tạ tổng tiêu đầu gật đầu xác nhận:

- Đúng là Tạ mỗ có nghĩ như vậy. Và bọn này do bản lãnh cao thâm nên đã nghe được câu chuyện giữa Tạ mỗ và tiểu thế huynh đây.

- A di đà Phật ! Như Tạ lão đệ nghi ngờ, không lẽ kẻ đã sát hại gia sư còn có nhiều đồng bọn đi theo? Hẳn là ai?

Một trong hai vị trưởng lão Cái Bang đến lúc này mới lên tiếng:

- Lần hội diện đêm nay, theo như Thông Hư đại sư có nói thì là chuyện có liên quan đến Thạch Phong Thành Họa Đồ của Hà Vị Giang bị ác nhân chiếm đoạt. Không ngờ bây giờ lại được nghe câu chuyện này, bọn ác nhân thực sự là ai? Liệu có đúng như tiểu thế huynh đây vừa nói là do hậu nhân của Hắc Sát Lão Đồ Vương năm xưa thực hiện không?

Viên Kỳ Hải nhanh miệng khẳng định:

- Đúng là như vậy ! Chính tiểu diệt đã nghe vị bá đệ kêu lên rất rõ: Hắc Sát Phi Trảo. Đồng thời trước lúc rơi xuống vực, Ngươn Trí đại sư cũng gọi đúng danh xưng này.

Vị trưởng lão Cái Bang còn lại chột lừ mắt kêu lên:

- Nếu tiểu thế huynh nhớ không lầm thì chuyện này lạ lắm. Hai mươi bốn năm về trước không phải Hắc Sát Lão Đồ Vương đã bị Bang chủ Vô Vi Thanh Ngươn Bang dùng công phu tuyệt học giết chết rồi sao? Làm cách nào Hắc Sát Phi Trảo lại có thể còn được lưu truyền cho đến tận bây giờ?

Thông Hư đại sư cũng phần nào ngờ vực:

- A di đà Phật ! Bần tăng dù đang nóng lòng muốn tìm hiểu thực hư về cái chết của gia sư nhưng về Hắc Sát Phi Trảo thì bần tăng cũng nghĩ như Mã trưởng lão vậy.

Thấy mọi người có phần không tin vào lời nói của mình, Viên Kỳ Hải bèn đưa tay chỉ vào Thạch Phong Thành Chi Thước đang được một vị trưởng lão Cái Bang cầm trên tay và hỏi:

- Vậy chư vị tiền bối nghĩ sao về nhân vật này? Còn mảnh tảng bào của Ngươn Trí đại sư nữa thì sao? Không lẽ tất cả đều do tiểu diệt bịa ra?

Mỉm cười với Viên Kỳ Hải, vị trưởng lão Cái Bang vừa trao trả Thạch Phong Thành Chi Thước cho nó vừa lên tiếng trấn an:

- Mọi người chỉ nghi ngờ về công phu tà độc Hắc Sát Phi Trảo mà thôi, chứ đâu có nghi ngờ tiểu thế huynh !

Có phần hậm hực, Viên Kỳ Hải không buồn lên tiếng đáp lại, nhưng lại cất Thạch Phong Thành Chi Thước vào bên trong bọc áo.

Sau đó, Hà Vân đạo trưởng bỗng lên tiếng hỏi Tạ tổng tiêu đầu:

- Tạ lão anh hùng đã từng giao đấu với bọn ác nhân, vậy có phát hiện được điều gì qua lộ số võ học của bọn chúng không?

Tạ tổng tiêu đầu chưa kịp đáp, còn đang lắc đầu thì ở bên ngoài chùa có tiếng quát to vọng vào:

- Hay ! La Hán trận của Thiếu Lâm phái quả danh bất hư truyền ! Xem đây !

Nghe thế Thông Hư đại sư liền đứng vụt dậy:

- Bọn chúng đến rồi ! Hừ, bần tăng rất muốn biết bọn chúng là ai, mà lại dám ngang nhiên chống cội lại La Hán trận của tệt phái?

Vút !

Thông Hư đại sư vừa lướt đi khiến mọi người còn lại cũng phải lao theo, thì ở bên ngoài một âm thanh the thé bỗng vang lên:

- La Hán trận do bọn tiểu tăng này thi triển vẫn chưa đủ gây khó dễ cho bản nhân đâu. Xem tuyệt kỹ của bản nhân nào.

Vù !

Vừa nghe được thanh âm này. Tạ tổng tiêu đầu liền kêu lên:

- Chính là hắn ! Kẻ đã hủy diệt Phi Ưng tiêu cục.

Vút !

Trong chốc lát, cả năm người bên trong căn tịnh phòng cùng vội vã lao đi và cùng quên không đưa Viên Kỳ Hải đi theo.

Một lần nữa, Viên Kỳ Hải lại không được dịp mục kích những trận giao đấu giữa những nhân vật giang hồ với nhau. Và vì quá háo hức, Viên Kỳ Hải bèn lật đật chạy theo chân mọi người.

Tuy nhiên, Viên Kỳ Hải chưa chạy được bao xa thì ở ngoài chợt có tiếng gầm thịnh nộ của một trong hai vị trưởng lão của Cái Bang:

- Là Hắc Sát Phi Trảo ! ... Mọi người mau lùi lại nào !

Ào ...

Ầm ! Ầm !

Bốn chữ này vừa lọt vào tai của Viên Kỳ Hải, khiến cho nó phải chùn bước thì hàng loạt những tiếng gào thét thanh cũng vang lên:

- A ... A ... !

- Hự !

- Oa !

Tiếp sau đó, Viên Kỳ Hải càng thêm khiếp đảm khi nó phát hiện có mấy bóng người đang lao ngược về phía nó.

Chưa kịp nhận ra là điều gì đang xảy ra và sắp xảy đến với nó, bên tai của Viên Kỳ Hải liền vang lên một câu nói đầy vẻ hốt hoảng của Tà tổng tiêu đầu:

- Tiểu thế huynh hãy lùi lại ! Mau lên nào !

Nó chưa kịp thực hiện theo câu nói của Tà tổng tiêu đầu thì toàn thân của nó đã bị chính Tà tổng tiêu đầu lôi ngược về phía sau.

Và giọng nói the thé nộ bồng gầm lên vang dội:

- Tà lão thất phu ! Còn không mau buông tiểu tử ra à? Đỡ !

Vù ...

Dư âm của tiếng gầm còn vang vang bên tai, Viên Kỳ Hải liền có cảm nhận là từ phía sau có một luồng cuồng phong cực mạnh lao ào ào vào nó.

Thần tình hoảng mang, Viên Kỳ Hải đến lúc này mới biết rằng giữa những trận chiến của giới giang hồ có đầy những hung hiểm, việc nó ước ao được mục kích những trận chiến đó chính là việc tự chuốc lấy họa vào thân.

Một tiếng quát tháo nộ bồng vang lên:

- Ác ma ! Xem chương của bản tăng đây !

Và tiếng chấn kinh lập tức xuất hiện.

Ào ...

Ầm...

Theo tiếng chấn kinh, cả Tạ tổng tiêu đầu lẫn Viên Kỳ Hải đều bị bắn tung về phía trước, lọt luôn vào căn tịnh phòng lúc nãy.

Vút ! Vút !

Chưa kịp hoàn hồn Viên Kỳ Hải bỗng nhìn thấy có hai bóng nhân ảnh chợt lao sượt ngang qua nó. Ngỡ là địch nhân, Viên Kỳ Hải luống cuống vừa kêu vừa bám chặt vào Tạ tổng tiêu đầu:

- Tạ lão bá ! Bọn chúng ... Bọn chúng đã đến rồi kìa.

Tuy nhiên, sau khi vừa kêu xong Viên Kỳ Hải mới nhận ra rằng nó đã kêu lầm. Hai bóng nhân ảnh nọ không phải là địch nhân như nó lầm nghĩ.

Vì hai bóng nhân ảnh vừa vung tay ném ra hàng loạt những vật bé nhỏ ra phía ngoài căn tịnh phòng vừa lần lượt hô hoán lên ầm ỉ:

- Đại sư và đạo trưởng mau vào đi. Đề phòng ám khí ! Đỡ !

- Bọn ác ma ! Hãy xem tuyệt kỹ phi hoa đả huyết của bốn trưởng lão đây !

Véo ... Véo ...

Đáp ứng lời hô hoán của hai vị trưởng lão Cái Bang, Thông hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng vừa nép người qua một bên đề phòng ám khí đang được hai vị trưởng lão Cái Bang ném ra vừa lao thẳng vào bên trong căn tịnh phòng.

Ngược lại với Thông Hư và Hà Vân, một bóng đen khác định bay vào căn tịnh phòng, bám theo sau Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng, nhưng bóng đen đó buộc lòng phải lùi lại với một tiếng thóa mạ:

- Bọn Cái Bang đồn mạt ! Dám sử dụng ám khí để ám toán bản nhân ư? Bọn người có gan thì dùng sở học bản thân để ...

Câu nói của bóng đen đó được nói bằng giọng the thé, chỉ mới nói được đến đây thì từ bên trên cánh cửa của căn tịnh phòng bỗng có một tấm kim thiết bản xuất hiện và rơi thẳng xuống nền tịnh phòng, tạo thành một âm thanh vang động.

Ầm ! ...

Phần thì do tiếng động chạm giữa tấm kim thiết bản và nền tịnh phòng bằng đá lát quá lớn, phần thì do tấm kim thiết bản to nặng ngăn lại nên âm thanh câu nói của bóng đen nọ phải bị ngắt quãng nửa chừng.

Vẫn chưa hiểu là điều gì đã vàng đang xảy ra, Viên Kỳ Hải ngơ ngác nhìn lại mọi người.

Nó nhìn thấy người đứng ngay bên cạnh nó là Tạ tổng tiêu đầu của Phi Ứng tiêu cục. Đứng ở phía trước nó nhưng chếch về hai bên là hai vị trưởng lão Cái Bang. Trong tay của hai vị trưởng lão Cái Bang lúc này đang nắm giữ một cách hờ hững là những quân cờ đen trắng lẫn lộn. Đó chính là những ngọn ám khí do hai vị trưởng lão Cái Bang trong lúc cấp thời buộc phải sử dụng để lui địch.

Và đứng sát vào tấm kim thiết bản, hiện là vật duy nhất ngăn cách giữa bọn địch nhân ở bên ngoài và tất cả là sáu người ở bên trong căn tịnh phòng, thay cho cánh cửa là Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng! Hữu thủ của Thông Hư đại sư vẫn còn đang đặt vào một đầu dây và sợi dây thì lại kéo dài lên đến tận trần phòng ! Đó chính là vật dụng để điều khiển và làm cho tấm kim thiết bản phải rơi xuống trong lúc nguy ngập.

Lướt nhìn qua như vậy Viên Kỳ Hải mới hiểu được phần nào sự việc. Hóa ra căn tịnh phòng này đã được Thông Hư đại sư bố trí kiên cố, phòng khi hữu sự ! Và mọi người, Thông Hư đại sư, Hà Vân đạo trưởng, hai vị trưởng lão Cái Bang và Tạ tổng tiêu đầu, vì không phải là đối thủ của bọn ác nhân nên đành quay trở lại căn tịnh phòng kiên cố này để bảo toàn tính mạng.

Tuy nhiên, dù Viên Kỳ Hải có hiểu được việc này thì lại có những việc khác nó không sao hiểu được. Nó khẽ chạm vào tay của Tạ tổng tiêu đầu và lên tiếng hỏi khẽ:

- Tạ lão bá ! Tạ lão bá và bao nhiêu người ở đây vẫn không là đối thủ của địch nhân ư?

Cái chạm tay của Viên Kỳ Hải nếu có làm cho Tạ tổng tiêu đầu giật mình sức tỉnh thì câu hỏi bất ngờ của nó lại làm cho bốn người còn lại cũng phải hoàn hồn.

Hầu như là cùng một lúc, cả năm nhân vật gồm tăng, đạo, tục đều buông ra những tiếng thở dài với nhiều tâm trạng.

Với tâm trạng phần uất, Tạ tổng tiêu đầu bảo:

- Hà ! Với tình trạng này, xem ra Tạ mỗ nếu muốn báo thù cho chúng đồ đệ và Phi Ứng tiêu cục thật là thiên nan vạn nan !

Với tâm trạng u uất, Thông Hư đại sư lên tiếng:

- A di đà Phật ! Vậy thì việc của gia sư mười phần đến chính là lành ít dữ nhiều rồi.

Chán nản, Hà Vân đạo trưởng khẽ lên tiếng than:

- Vô lượng thọ phật ! Bọn này hành tung kỳ bí, võ công thâm hậu, ắt sẽ là họa kiếp cho giang hồ chứ chẳng không ! Hà ... !

Hai vị trưởng lão Cái Bang tuy cũng lên tiếng nhưng tâm trạng của họ như thế nào Viên Kỳ Hải khó lòng đoán được.

Một vị thì bảo:

- Mã lão huynh ! Đúng là Hắc Sát Phi Trảo rồi !

Vị còn lại thì nói với giọng lạnh như băng:

- Hừ ! Không ngờ Hắc Sát Lão Đồ Vương năm xưa vẫn còn có truyền nhân.

Mỗi người nói mỗi cách nhưng gộp chung lại, Viên Kỳ Hải tự hiểu ngầm rằng điều nghi vấn vừa rồi của nó đã được mọi người ngầm ngầm khẳng định.

Nó lại hỏi:

- Liệu nơi này đã là an toàn chưa, Tà lão bá? Không lẽ chúng ta cứ ở mãi trong này sao?

Nghe Viên Kỳ Hải hỏi như thế, không hẹn mà đồng những người còn lại đều đổ dồn ánh mắt về Thông Hư đại sư.

Hiểu được ý tứ của mọi người, Thông Hư đại sư lại thở dài rồi mới tiết lộ:

- A di đà Phật ! Từ căn tịnh phòng này vẫn có lối thoát cho chúng ta ! Nhưng theo bản tăng, chúng ta nên lưu lại nơi này thì hơn.

Tà tổng tiêu đầu kinh ngạc vội hỏi:

- Thông Hư sư huynh nói như vậy là có ý gì? Nếu đã có lối thoát, tại sao chúng ta lại nên lưu lại?

Bốn người còn lại, kể cả Viên Kỳ Hải cũng nhìn vào Thông Hư đại sư như mong muốn được nghe lời giải thích của đại sư.

Thông Hư đại sư liền giải thích:

- A di đà Phật ! Tại chư vị chưa rõ đấy thôi ! Lối thoát duy nhất từ căn tịnh phòng này là một bí đạo ngầm ! Và bí đạo ngầm này lại dẫn chúng ta ra ngay phía trước bản tự ! Chư vị nghĩ xem, địch nhân đã biết chúng ta đang ẩn ở trong này, và một khi chúng chưa lấy được Thạch Phong Thành Chi Thước thì bọn chúng có chịu bỏ đi hay không? Và nếu bọn chúng có chịu bỏ đi hay không? Và nếu bọn chúng vẫn chờ chúng ta ở bên ngoài, việc chúng ta theo bí đạo thoát ra có khác gì chúng ta tự dẫn thân đến nạp mạng cho bọn chúng?

Kinh nghi, Hà Vân đạo trưởng kêu:

- Vô lượng thọ phật ! Đại sư bảo bí đạo lại ăn thông về phía trước ư? Tại sao lại như thế được? Không lẽ lúc đại sư bố trí đạo ngầm, đại sư không lường được tình trạng này hay sao?

Thông Hư đại sư cười gượng:

- A di đà Phật! Đạo trưởng đã hiểu lầm bản tăng rồi ! Căn tịnh thất này và thông đạo kia đâu phải là do bản tăng bố trí !

- Không phải do sư huynh kiến tạo ư? Vậy tại sao chúng lại có?

Để đáp lại câu hỏi của Tà tổng tiêu đầu, Thông Hư đại sư liền lên tiếng trách:

- Tà lão đệ cũng là người của phái Thiếu Lâm, đáng lý Tà lão đệ phải tự nghĩ ra mới đúng ! A di đà Phật ! Từ khi khai thông lập phát cho đến tận bây giờ, Tà lão đệ có khi nào thấy người của phái Thiếu Lâm chúng ta phải dùng đến cơ quan bao giờ chưa?

Ra vẻ đã hiểu, Hà Vân đạo trưởng chợt hỏi:

- Vô lượng thọ phật ! Nói như đại sư thì Lâm Sơn Tự này không phải là do quý phái xây dựng ư?

Thông Hư đại sư gật đầu:

- A di đà Phật ! Đạo trưởng nói không sai ! Lâm Sơn Tự này trước kia là do một phiên tăng từ Tây Vực sang Trung thổ đã kiến tạo nên ! Đến khi vị phiên tăng đó viên tịch, Lâm Sơn Tự liền rơi vào cảnh hoang phế ! Mười năm trước, nhân lúc vân du ngang qua nơi này, gia sư đã cho trùng tu lại và giao cho bản tăng cai quản ! Những bố trí ở đây đều có sẵn từ trước chứ không phải do bản tăng tạo ra !

Đến lúc này vị trưởng lão Cái Bang họ Mã mới nhếch môi cười, rồi nói:

- Nói như vậy, đêm chúng nếu chúng ta chưa bị bọn ác ma tiêu diệt là nhờ công đức của vị phiên tăng năm xưa lưu lại ! Và nếu chúng ta không thoát được nơi này lại là do lỗi của vị phiên tăng ấy ! Mọi người nghĩ có đúng không?

Câu nói nửa châm biếm nửa trào lộng của Mã trưởng lão làm cho mọi người cùng phì cười ! Nhờ đó, mọi người tạm quên đi những nguy hiểm đang chờ họ ở phía trước.

Và điều này cũng khiến cho Hà Vân đạo trưởng sức nhớ lại một việc. Đạo trưởng liền lớn tiếng tán dương:

- Vô lượng thọ phật ! Mã trưởng lão có nói thì bản đạo mới nhớ ra, bản đạo không ngờ rằng Mã, Hoa hai vị trưởng lão ngoài thân pháp và bộ pháp danh chấn thiên hạ lại còn có thêm tuyệt kỹ ném ám khí siêu phàm! Nếu lúc này bản đạo không được thủ pháp này của nhị vị trưởng lão tiếp trợ e chưa chắc bản đạo vẫn còn được an toàn như bây giờ.

Thông Hư đại sư cũng khen:

- A di đà Phật ! Đạo trưởng nhận định không sai ! Bản tăng vẫn chưa có lời đáp tạ đến nhị vị trưởng lão ! Nhị vị quả là chân nhân bất lộ tướng ! Thủ pháp phi hoa đã tuyệt của nhị vị thật là cao thâm !

Hai vị trưởng lão Cái Bang, một họ Mã, một họ Hoa càng nghe mọi người tán dương càng thêm lúng túng ! Cả hai vừa buông tay cho những quân cờ đen trắng lẫn lộn phải rút xuống nền đá vừa tìm cách nói sang chuyện khác.

Mã trưởng lão hỏi:

- Đại sư ! Tại Lâm Sơn Tự này ngoài bí đạo mà đại sư vừa nói đó, không còn một bí đạo nào khác sao?

Thông Hư đại sư lắc đầu:

- A di đà Phật ! Như chỗ bần tăng dò xét được thì ở đây chỉ có mỗi một bí đạo duy nhất đó mà thôi !

Hoa trưởng lão hỏi bồi thêm:

- Trong tình trạng này, theo đại sư, chúng ta phải lưu lại nơi này độ bao lâu?

Thông Hư đại sư đáp:

- Mau hay lâu thì tùy ở địch nhân ! Nếu địch nhân cứ trấn giữ mãi ở phía ngoài, chúng ta đành phải chờ mãi ở đây !

Hoa trưởng lão lại hỏi:

- Làm cách nào đại sư biết được địch nhân đã rút đi hay vẫn còn trấn giữ?

Thông Hư đại sư cười nhẹ:

- A di đà Phật ! Bên trong bí đạo có một ống thông phong ! Từ ống thông phong này chúng ta có thể nghe ngóng mọi động tĩnh ở bên ngoài ! Địch nhân còn hay không, chúng ta có thể nhờ nghe ngóng mà biết được.

Hà Vân đạo trưởng chợt hỏi xen vào:

- Vô lượng thọ phật ! Chúng ta thì nhờ kịp rút vào đây nên được an toàn, nhưng còn chúng tăng nhân, đệ tử của đại sư thì sao? Bọn họ có chỗ nào khác để ẩn nấp không?

Nghe hỏi đến điều này, Thông Hư đại sư chợt sa sầm nét mặt, để lộ sự đau buồn tột bậc:

- A di đà Phật ! Chúng đệ tử của bản tăng e rằng giờ này đã tịch diệt tất cả rồi ! Xem ra bọn ác ma này kể từ bây giờ đã là kẻ thù không đội trời chung của tể phái Thiếu Lâm! Ngay sau khi thoát nạn, bần tăng sẽ cấp tốc phi áo mọi tình hình cho phương trượng để phương trượng liệu lý !

Gật mạnh đầu vài lượt, Tạ tổng tiêu đầu hậm hực bảo:

- Thông Hư sư huynh nói đúng lắm ! Bản phái Thiếu Lâm nhất định phải báo thù cho nhị sư bá và chúng đệ tử ! Và điều trước tiên là chúng ta phải tìm cách thoát khỏi tình cảnh này ! Chẳng hay chư vị có cao kiến gì không?

Mọi người chưa kịp nói thì Viên Kỳ Hải đã lên tiếng trước:

- Tạ lão bá, chư vị tiền bối! Theo thiển ý của tiểu diệt, mọi chuyện xảy ra chỉ là do vật này ! Để giúp mọi người thoát nạn, tiểu diệt xin tự nguyện giao lại vật này cho bọn chúng !

- Không được !

- Tuyệt đối không được !

Mã, Hoa nhị vị trưởng lão Cái Bang hầu như là kêu lên cùng một lúc khiến cho Viên Kỳ Hải vừa mới lôi Thạch Phong Thành Chi Thuộc ra khi đang nói đành phải cất trở lại.

Mã trưởng lão lên tiếng giải thích:

- Muốn thoát được nơi này không phải là không có cách ! Nhưng dù là không có đi nữa, tiểu thế huynh tuyệt đối không nên giao Thạch Phong Thành Chi Thuộc cho bọn chúng.

Thông Hư đại sư gật đầu tán thành nhưng vẫn buột miệng hỏi:

- Mã trưởng lão bảo là có cách thoát ư? Là cách gì? Bần tăng xin chờ nghe cao kiến của trưởng lão !

Mã trưởng lão đáp lời:

- Cách đó là nội công ngoại kích !

Tạ tổng tiêu đầu kêu lên kinh ngạc:

- Thế nào là nội công ngoại kích? Tất cả chúng ta đều bị giam hãm ở trong này thì lấy ai là người ở bên ngoài công vào cho chúng ta đánh từ bên trong đánh ra?

Mã trưởng lão mỉm cười bí ẩn:

- Lực lượng để công vào chắc chắn sẽ có ! Chậm lắm là đến giờ Ngọ, Tạ lão anh hùng sẽ biết rõ.

Mọi người còn đang nghi ngờ về câu nói quá chắc chắn của Mã trưởng lão, Viên Kỳ Hải do vẫn còn nghi vấn nên lại lên tiếng hỏi:

- Mã tiền bối ! Tại sao chúng ta không thể giao Thạch Phong Thành Chi Thuộc cho bọn chúng?

Mã trưởng lão vẫn giữ nguyên nụ cười :

- Dựa theo câu hỏi này của tiểu thế huynh, chứng tỏ tiểu thế huynh vẫn chưa hiểu Thạch Phong Thành là gì cả, phải không?

Viên Kỳ Hải bẽn lén đáp lại:

- Đúng là tiểu đệ không biết !

Mã trưởng lão nghiêm giọng bảo:

- Chuyện đó rồi sau này tiểu thế huynh sẽ có dịp hiểu rõ ! Còn bây giờ, việc của tiểu thế huynh là phải giữ gìn một cách cẩn mật việc đó ! Bằng không, nếu để Thạch Phong Thành Chi Thuộc lọt vào tay bọn ác nhân, hậu quả thật khó mà lường được.

Bồi hồi lo lắng, Viên Kỳ Hải kêu lên:

- Mã tiền bối ! Tiểu đệ tuyệt đối không thể giữ vật này được.

- Tại sao lại không được?

Nghe Mã trưởng lão hỏi vặn lại, Viên Kỳ Hải thêm chán nản:

- Vì tiểu đệ không có võ công, Tiểu đệ giữ vật này chỉ đem họa vào thân mà thôi.

Việc Viên Kỳ Hải không biết võ công, đương nhiên năm người bọn họ đều biết rõ ! Tuy nhiên khi nghe Viên Kỳ Hải tự thú nhận như thế, không một ai trong họ chịu lên tiếng nói gì cả.

Bất đắc dĩ, Viên Kỳ Hải đành phải nói rõ ý định của nó cho mọi người nghe:

- Chư vị tiền bối ! Tiểu diệt xin giao lại Thạch Phong Thành Chi Thước cho chư vị ! Tùy chư vị tiền bối muốn xử lý thế nào cũng được.

Nhưng lúc nói xong, hể Viên Kỳ Hải nhìn đến nhân vật nào thì nhân vật đó cũng đều quay đầu nhìn lảng sang chỗ khác, như không muốn nhận lấy Thạch Phong Thành Chi Thước do Viên Kỳ Hải nguyện ý giao cho.

Nó lấy làm lạ về điều này ! Vì như nó mới biết thì Thạch Phong Thành Chi Thước là một vật cực kỳ chi báu của võ lâm, và bọn ác ma hiện đang ở bên ngoài thì đang tìm mọi cách để chiếm cho bằng được, nhưng bao nhiêu người ở đây thì lại khác hẳn. Bảo giao cho đối phương thì họ không chấp nhận việc giao ra, nhưng bảo họ giữ thì họ lại không dám giữ !

Nó lại hỏi:

- Hóa ra vật này là vật bất tường, không một ai trong chư vị tiền bối dám lưu giữ hay sao? Tiểu diệt biết phải làm gì bây giờ?

Mọi người cùng im lặng, không ai dám đáp lại câu hỏi của Viên Kỳ Hải.

Sau cùng, Mã trưởng lão mới chịu mở miệng lên tiếng:

- Tiểu thế huynh ! Gọi là vật bất tường cũng đúng, hay tiểu thế huynh bảo là số phận sắp bày cũng không sai ! Phàm vật tìm chủ chứ không phải chủ tìm vật ! Nay tiểu thế huynh do ngẫu nhiên mà có được Thạch Phong Thành Chi Thước, việc tiểu thế huynh phải lưu giữ cũng là đúng thôi ! Còn việc tiểu thế huynh có giữ được vật hay không thì lão phu có một cách khả dĩ có thể giúp được tiểu thế huynh !

Viên Kỳ Hải cả mừng vội hỏi:

- Mã tiền bối có cách gì?

Mã trưởng lão đáp:

- Như tiểu thế huynh vừa nghe mọi người nói rồi đấy, lão phu vốn có một bộ pháp khá hữu hiệu. Lão phu xin trao truyền cho tiểu thế huynh ! Gặp khi hữu sự, lão phu tin rằng tiểu thế huynh có thể giúp được tiểu thế huynh an.

Lời đề xuất của Mã trưởng lão làm cho mọi người đương diện cùng kinh ngạc! Vì họ không thể nào ngờ rằng một nhân vật giang hồ dễ dàng truyền thụ sở học của bản thân cho ai khác, trừ phi đó là truyền thụ cho môn đồ.

Viên Kỳ Hải cũng hiểu sự việc theo ý này nên nó vội miệng lên tiếng:

- Mã tiền bối muốn nhận tiểu điệt làm đệ tử ư?

Mã trưởng lão lắc đầu cười nhẹ:

- Tiểu thế huynh hiểu sai rồi ! Là lão phu chỉ muốn giúp tiểu thế huynh có điều kiện để tự giữ thân mà thôi ! Giữa hai ta không hề có danh phận sư đồ gì cả.

Viên Kỳ Hải bấy lâu nay vốn mong ước có được một vị sư phụ, bất kỳ là ai, nay nghe Mã trưởng lão nói rõ như thế, nó không khỏi tiu nghỉu:

- Thì ra Mã tiền bối vì không muốn giữ vật này, cũng không muốn lọt vào tay kẻ xấu nên mới truyền thụ võ công cho tiểu điệt !

Mã trưởng lão nghiêm mặt bảo:

- Tiểu thế huynh muốn hiểu như thế nào cũng được ! Còn về việc truyền thụ thì lão phu xin nói trước, lão phu chỉ truyền thụ bộ pháp chứ không phải là truyền thụ võ công. Tiểu thế huynh xin chớ lầm lẫn về điều này.

Viên Kỳ Hải càng thêm hoang mang:

- Nếu chỉ có bộ pháp không thôi, tiểu điệt làm sao đủ năng lực để bảo hộ vật này? Chi bằng, tiểu điệt vất bỏ nó đi cho rồi !

Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng cùng kêu lên:

- Ấy chớ ! Tiểu thiếu hiệp chớ nên khinh suất như vậy !

- A di đà Phật ! Làm như vậy thì không đúng lắm đâu, tiểu thí chủ ! Bần tăng có một ý này, hy vọng tiểu thí chủ nên nghe theo !

Ngơ ngác, Viên Kỳ Hải hỏi:

- Đại sư định nhận giữ vật này giùm ư?

- A di đà Phật ! Không phải như tiểu thí chủ nói đâu ! Ý của bần tăng là tiểu thí chủ hãy tạm thời làm theo lời của Mã trưởng lão, là tiếp thọ bộ pháp danh bất hư truyền của Mã trưởng lão ! Sau đó, lúc chúng ta vừa thoát nạn, tiểu thí chủ có thể cùng đến Thiếu Lâm tự với bần tăng để thỉnh ý phương trượng chủ môn của bản phái. Nếu được phương trượng chấp thuận, Thiếu Lâm phái xin giữ vật này thay cho tiểu thí chủ ! Tiểu thí chủ nghĩ sao !

Tạ tổng tiêu đầu nghe thế liền nói thêm vào:

- Cứ như vậy đi, tiểu thế huynh ! Lão và tệt sư huynh khi chưa có lệnh của phương trượng, dù muốn cũng không dám cất giữ Thạch Phong Thành Chi Thước đâu.

Càng nghe càng bối rối, Viên Kỳ Hải bức tức đến phải kêu lên:

- Rốt cuộc thì như thế nào đây? Thạch Phong Thành là cái gì mà chư vị tiền bối đến nói cũng không dám nói?

Hoa trưởng lão lên tiếng:

- Tiểu thế huynh hỏi hay lắm ! Nhưng muốn hiểu rõ mọi việc, lão phu cho rằng lúc này vẫn chưa thích hợp ! Chờ khi thoát nạn, lão phu sẽ giải thích cho tiểu thế huynh rõ.

Hướng mắt nhìn về Mã trưởng lão, Hoa trưởng lão hỏi:

- Mã lão huynh định bao giờ truyền thụ bộ pháp cho tiểu thế huynh đây?

Mã trưởng lão đáp:

- Huynh định truyền thụ ngay bây giờ ! Nhưng để tiện việc truyền thụ, phiền Hoa lão đệ hãy cùng với Thông Hư đại sư đưa nhị vị đây xuống bí đạo trước ! Khoảng một canh giờ sau huynh và tiểu thế huynh đây sẽ đến sau.

Trong giang hồ việc xem lén võ công của người khác vốn là điều đại kỵ, nên khi nghe Mã trưởng lão nói như vậy, Thông Hư đại sư bèn lách người tiến về một góc khuất của căn tịnh phòng! Đại sư còn bảo:

- A di đà Phật! Bần tăng xin dẫn đường! Mời chư vị đi theo lối này.

Tạ tổng tiêu đầu, Hà Vân đạo trưởng và Hoa trưởng lão cùng đưa chân đi theo sau Thông Hư đại sư! Nhưng đang khi Viên Kỳ Hải đưa mắt nhìn theo bọn họ, nó chợt trông thấy cái nháy mắt khá kỳ quặc của Hoa trưởng lão đang hướng về Mã trưởng lão! Ngay từ lúc đó, Viên Kỳ Hải liền để tâm dò xét từng động thái của hai vị trưởng lão Cái Bang này !

Hồi 5

TÌNH CỜ PHÁT HIỆN ĐIỀU BÍ ẨN THỰC HIỆN Ý ĐỒ: KẾ PHÂN KHAI

Chờ khi mọi người đã đi khuất vào bí đạo, Mã trưởng lão trước khi truyền thụ bộ pháp thành danh của lão cho Viên Kỳ Hải, lão căn dặn:

- Tiểu thế huynh hãy lưu tâm ! Đối với tiểu thế huynh, bộ pháp này là một bộ pháp vô danh ! Sau này nếu có ai tra hỏi, tiểu thế huynh chớ nhận là do lão phu truyền thụ ! Tiểu thế huynh nhớ kỹ chưa?

Nó kinh nghi:

- Nghĩa là bộ pháp này vốn có tên gọi nhưng Mã tiền bối cố tình dấu, không cho tiểu đệ biết phải không?

Mã trưởng lão gật đầu:

- Đúng vậy ! Lão phu mong rằng tiểu thế huynh đừng phụ lòng lão phu.

Hắng giọng một tiếng, Mã trưởng lão lại nói:

- Còn nữa, nếu chưa đến lúc cần thiết, lão phu hy vọng rằng tiểu thế huynh đừng nên giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho bất kỳ ai ! Dù nhân vật đó có là cường môn phương trượng của phái Thiếu Lâm hay là minh chủ võ lâm gì cũng vậy!

Càng thêm kinh nghi, nói hỏi:

- Giới võ lâm còn có cả một vị minh chủ ư? Nhân vật này là ai?

- Trong giới võ lâm, ở đời nào cũng cần phải có một vị minh chủ ! Và nhân vật được toàn thể giới giang hồ công cử làm minh chủ phải là người có võ học cao cường, đức độ hơn người ! Là người duy nhất được quần hùng công nhận là quang minh chính đại. Vị minh chủ võ lâm hiện giờ cũng là một nhân vật như vậy !

Viên Kỳ Hải vừa hiểu ra liền mừng rỡ kêu lên:

- Nếu đã có một vị minh chủ như vậy, tại sao Mã tiền bối không chấp thuận việc tiểu đệ giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho minh chủ? Như thế chẳng phải thuận tiện hơn cho tiểu đệ ư?

Mã trưởng lão chậm rãi lắc đầu:

- Tại sao lại như vậy, lão phu thật sự không tiện giải thích ! Còn như tiểu thế huynh nghĩ khác đi thì tùy ở tiểu thế huynh ! Chỉ có điều, lão phu vẫn mong rằng tiểu thế huynh đừng giao cho bất kỳ ai khác thì tốt hơn. Thôi ! Lão phu bắt đầu truyền thụ bộ pháp vô danh này ! Hãy lưu tâm nào.

Do vẫn còn hoang mang trước lối nói mập mờ và có phần mâu thuẫn của Mã trưởng lão, nên đang khi Mã trưởng lão đọc khẩu quyết cho nó nghe thì tâm trí của nó vẫn cứ nghĩ ngợi lan man.

Nhận thấy điều này, Mã trưởng lão bỗng dừng lại. Lão nhìn nó bằng tia mắt lạnh như băng nói giọng đầy khích mạn:

- Hừ ! Hạng vô tâm như Tiểu thế huynh thì suốt đời này ai lại dám truyền thụ làm truyền nhân.

Nghe thế, nó sực tỉnh, cúi gằm đầu xuống với vẻ biết lỗi, Viên Kỳ Hải chờ nghe Mã trưởng lão tiếp tục truyền thụ !

Bất kể là Viên Kỳ Hải đã chú tâm hay chưa, Mã trưởng lão vì muốn thực hiện cho xong lời đã hứa nên cứ huyền thuyên vừa đọc khẩu quyết vừa giảng giải toàn bộ bộ pháp cho Viên Kỳ Hải.

Xong phần khẩu quyết, vẫn không cần biết Viên Kỳ Hải có chịu nhìn hay không, Mã trưởng lão bắt đầu dịch chuyển bộ vị theo như khẩu quyết lão đã truyền.

Thoạt đầu thì chậm, sau cứ nhanh dần, và càng về sau thì bóng nhân ảnh của Mã trưởng lão cứ tan dần đi và biến thành năm bảy bóng người quần vào nhau.

Trong tư thế cúi gằm đầu là như thế nào mà Viên Kỳ Hải vẫn giữ nguyên, kể từ lúc Mã trưởng lão quở trách. Mã trưởng lão cứ ngỡ là nó không hề nhìn thì nó lại nhìn chăm chăm vào cước bộ của lão ! Có thể nói là Viên Kỳ Hải đã nhìn mà không hề bỏ sót bất kỳ một bộ vị nào do lão triển khai.

Sau khi lập đi lập lại bộ pháp vô danh nọ những ba lần, Mã trưởng lão vừa dừng chân liền lên tiếng hỏi nó:

- Tiểu thế huynh từ nãy giờ có nhìn không?

Nó ngẩng mặt lên đáp:

- Tiểu đệ có nhìn !

- Hừ ! Vậy tiểu thế huynh đã thấu triệt được bao nhiêu phần?

Nó ngần ngừ như để nhẩm lại, sau mới đáp:

- Hầu như là toàn bộ

Mã trưởng lão cười lạnh, ra vẻ không tin:

- Thật không? Tiểu thế huynh có dám diễn lại cho lão phu xem không?

Không chút ngần ngại, Viên Kỳ Hải gật đầu:

- Được ! Mong Mã tiền bối chỉ giáo cho !

Nói xong, Viên Kỳ Hải liền bắt đầu đạp bộ như thế khởi đầu cho Mã trưởng lão xem. Tiếp đó nó vừa lẩm nhẩm theo khẩu quyết vừa nhìn vào Mã trưởng lão để dò xét xem là nó thực hành đúng hay chưa !

Nhưng sau đó, vì vẫn thấy Mã trưởng lão nhìn nó với nét mặt như được phủ một lớp băng kín như bưng, nên nó không thèm nhìn nữa ! Nó cứ dựa theo khẩu quyết mà di chuyển.

Càng di chuyển nhiều chừng nào thì Viên Kỳ Hải càng mau nhập tâm nên di chuyển cứ thoăn thoắt như mây trôi nước chảy !

Được một lúc, đang khi nó vẫn tập luyện bộ pháp vô danh nọ, Mã trưởng lão chợt quay người bỏ đi. Vừa đi lão vừa bảo nó:

- Xem như tiểu thế huynh đã không phụ lòng lão phu! Tiểu thế huynh hãy luyện thêm một lúc nữa ! Chờ khi lão phu quay lại, nếu còn gì sai sót lão phu sẽ chỉ điểm sau !

Mã trưởng lão vừa đi khuất, Viên Kỳ Hải liền dừng lại.

Nó nghĩ thầm:

- Mã tiền bối nói như vậy là sao? Là ta tuy nhớ đúng nhưng thực hiện chưa đúng? Hay đã thực hiện đúng nhưng vẫn chưa thông thuộc? Chà ... chà ... ! Cử chỉ và lời nói của Mã tiền bối thật khó hiểu ! Còn cái nháy mắt của Hoa tiền bối dành cho mã tiền bối là hàm ý gì? Hừ ! Tại sao Mã tiền bối đã bảo mình chủ là hạng người hành sự quanh minh chính đại nhưng Mã tiền bối lại không tán thành việc ta giao Thạch Phong Thành Chi Thước cho mình chủ?

Nghĩ đến đây, bất giác Viên Kỳ Hải lại cho tay vào bọc áo ! Nó ngoảnh nhìn thật kỹ mảnh kim thiết nọ, là vật mà mọi người vừa xem là vật báu lại vừa cho là vật bất tường.

Nó lại ngẫm nghĩ:

- Trao cho người khác thì không được, ném bỏ cũng không xong, còn như lưu lại bên mình thì có khác nào dùng chính mạng sống mình làm mồi cho hổ dữ? Hừ ! Đã thế ta lại không biết tìm chỗ cất giấu hay sao?

Đắc ý với biện pháp mà nó cho là vẹn toàn này, Viên Kỳ Hải bèn đưa mắt nhìn quanh quất khắp căn tịnh phòng.

Được một lúc, Viên Kỳ Hải thoáng mừng khi nó phát hiện ở phía dưới chân của một bức tượng phật đang thiền có một kẻ hở ! Và kẻ hở này vừa nhỏ vừa kín đáo lại có vẻ là vừa vặn cho nó nhét Thạch Phong Thành Chi Thước vào đó.

Nghe ngóng một lúc, vì sợ Mã trưởng lão đột nhiên quay lại như đã nói, Viên Kỳ Hải hoàn toàn yên tâm vì ở đây bây giờ chỉ còn có mỗi một mình nó.

Nhanh chân lẫn nhanh tay, Viên Kỳ Hải chạy đến chỗ có pho tượng phật và dứt nhanh Thạch Phong Thành Chi Thước vào kẻ hở nọ !

Cạch ! Cạch !

Dù Thạch Phong Thành Chi Thước chỉ dài hơn ngón tay của nó một chút, nhưng khi nó cố sức cho vào kẻ hở nọ thì Thạch Phong Thành Chi Thước vẫn còn nhô ra bên ngoài gần một nửa.

Lách sang tả, bẻ sang hữu, xoay bên này, trở bên kia dù nó cố làm thế nào đi nữa thì kẻ hở nọ vẫn không đủ chỗ cho Thạch Phong Thành Chi Thước chui lọt vào.

Đang lúc chán nản, tai của Viên Kỳ Hải bỗng nghe có mấy tiếng động khẽ vang lên.

Cách ... Cách ... Cách ...

Nó giật mình vì ngỡ Mã trưởng lão hoặc ai đó vừa từ bí đạo quay lại.

Nhưng khi đưa mắt nhìn quét khắp căn tịnh phòng Viên Kỳ Hải chỉ thấy có mỗi một mình nó ở đây mà thôi.

Kinh nghi, nó nhìn lại pho tượng phật, vì tiếng động nọ vẫn vang lên như ở gần bên nó.

Viên Kỳ Hải như chết sững toàn thân trước một hiện tượng kỳ lạ đang xảy ra. Đầu của pho tượng phật đang từ từ dịch chuyển và hầu như là rời ra khỏi phần thân tượng.

Tính hiếu kỳ bỗng nổi dậy, Viên Kỳ Hải đưa tay bám vào hai cánh tay của pho tượng phật để cố đu người lên.

Và khi nó nhìn thấy có một lỗ hổng ở ngay cổ tượng phật, do đầu của pho tượng phật dịch chuyển để lộ ra, nó không cần suy nghĩ cứ khom người lấy Thạch Phong Thành Chi Thước từ chỗ kẻ hở ra.

Thọc cánh tay đang nắm giữ Thạch Phong Thành Chi Thước vào bên trong lỗ hổng nọ, Viên Kỳ Hải vui mừng khi biết rằng lỗ hổng nọ chỉ sâu độ một xích mà thôi.

Vừa buông bỏ Thạch Phong Thành Chi Thước ra, xem lỗ hổng nọ là chỗ cất giấu thật sự an toàn, Viên Kỳ Hải lại một phen nữa chết lạng cả thần hồn.

Vi khi nó định thu tay về thì tay của nó lại chạm phải một vật cũng dài, cũng tròn và cũng nặng như cái Thạch Phong Thành Chi Thước nọ !

Không những thế, nó còn nhìn thấy phần đầu của pho tượng phật đang từ từ dịch chuyển trở lại, đúng vào vị trí cũ trước đó.

Hoàn hồn và vì sợ tay của nó phải bị kẹt lại đó, Viên Kỳ Hải vội thu tay về và nó đã cầm luôn vật kỳ lạ nọ trong lòng bàn tay.

Chưa kịp xem xét vật đó là vật gì, Viên Kỳ Hải vừa nhảy xuống khỏi pho tượng phật thì có tiếng của Mã trưởng lão vang lên:

- Tiểu thế huynh đã luyện thuần thực chưa?

Đưa mắt lia thật nhanh, Viên Kỳ Hải thoáng mừng vì Mã trưởng lão chỉ đánh tiếng như thế thôi chứ lão chưa đi đến căn thạch phòng.

Bất kể vật gì đang giữ trong tay là vật gì, Viên Kỳ Hải vừa cho vật đó vào bọc áo vừa nhanh chóng đập bộ theo bộ pháp vô danh nọ !

Thật may cho Viên Kỳ Hải, khi mọi việc đã xong, hơi thở không còn dồn dập vì lo sợ nữa thì Mã trưởng lão mới quay lại.

Cùng đi với Mã trưởng lão là Hoa trưởng lão !

Cả hai cùng nhìn theo từng động thái của Viên Kỳ Hải một lúc lâu !

Sau đó, Hoa trưởng lão đột nhiên quay người và khẽ hỏi Mã trưởng lão :

- Dường như Mã lão huynh nói có phần phóng đại thì phải?

Tuy không hiểu Hoa trưởng lão hỏi như thế là có ý gì, nhưng do Viên Kỳ Hải đã lập tâm là phải dò xét thật kỹ cả hai nên nó cứ ghi nhớ trong từng lời nói của họ.

Mã trưởng lão chép miệng một tiếng:

- Huynh thật sự không thể nào hiểu được ! Câu chuyện lúc nãy hoàn toàn khác với lúc này.

Cả hai nhìn nhau đầy ẩn ý. Sau đó Mã trưởng lão lớn tiếng bảo nó:

- Tiểu thế huynh, chỉ còn nửa canh giờ để tập luyện mà thôi ! Đúng ngo, chúng ta sẽ cùng xông ra nơi này ! Đến lúc đó, tánh mạng của tiểu thế huynh là do tiểu thế huynh tự định đoạt !

Nói xong, hai lão Mã, Hoa lại bỏ đi.

Viên Kỳ Hải ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu ý tứ của Mã trưởng lão khi lão nói với nó như vậy. Là lão có phần thất vọng khi thấy nó đã tập luyện một lúc lâu nhưng bộ pháp nọ vẫn chưa hoàn toàn thuần thục ! Vì thế lão mới nói "Tính mạng của tiểu thế huynh là do tiểu thế huynh tự định đoạt!" Hiểu được như thế và vì muốn chứng tỏ cho hai lão Mã, Hoa biết rằng cả hai đã nghĩ sai về nó. Viên Kỳ Hải liền bắt đầu chuyên tâm chuyên ý vào việc luyện tập bộ pháp nọ !

Tập như thế được một lúc, cho đến khi toàn bộ bộ pháp vô danh đã được Viên Kỳ Hải nhập tâm và nhập tâm đến độ tâm khởi thì chân phát, Viên Kỳ Hải liền dừng lại.

Vừa mới dừng lại, giọng nói của Mã trưởng lão lại vang lên làm cho nó phải giật mình:

- Đến lúc rồi ! Tiểu thế huynh mau đi theo lão phu nào !

Giọng nói của Mã trưởng lão cứ luôn lạnh lùng khiến cho Viên Kỳ Hải ngay bây giờ dù đang muốn nói lời đáp tạ cũng không dám nói. Nó đành chỉ biết lặng lẽ đi theo lão mà thôi.

Bí đạo tuy cứ ngoằn ngoèo và luôn tối mờ mờ nhưng nhờ ở đầu bên kia đang có những tia sáng hắt hiu chiếuọi nên Viên Kỳ Hải vẫn dễ dàng đi kịp theo bước chân của Mã trưởng lão.

Ở cuối bí đạo, đứng như Thông Hư đại sư đã nói đó là một vuông thạch thất với một cánh cửa ngầm mở lên bên trên. Cạnh đó là một ống thông phong cắm xiên lên. Và từ ống thông phong này ngoài tác dụng để thông khí thì những âm thanh ở bên ngoài đều lọt cả vào bên trong.

Vì đây là ống thông phong rất dễ dàng lưu mọi tiếng động nên mọi người đang tụ tập ở vòng thạch thất đều lặng yên. Đến những lúc cần nói chuyện thì từng người một đều nói thật khẽ vào tai nhau.

Vừa bước vào vòng thạch thất, Viên Kỳ Hải đã nhìn thấy Tạ tổng tiêu đầu đang khẽ hỏi Mã trưởng lão :

- Đến ngọ rồi, lực lượng để ngoại kích như Mã trưởng lão nói đã đến chưa?

Gật đầu làm hiệu, Mã trưởng lão lấy từ trong người ra một mẫu trúc nhỏ và đưa lên miệng.

Hướng miệng vào ngay ống thông phong, Mã trưởng lão bắt đầu thổi vào mẫu trúc nhỏ.

Te ... Te ... Te ...

Những âm thanh như những tiếng kêu của côn trùng vang lên và theo ống thông phong thoát ra bên ngoài.

Ngay tức khắc, một âm thanh giọng nói liền theo ống thông phong lọt vào đến vòng thạch thất, làm cho mọi người cùng nghe rõ mồn một:

- Âm thanh gì vậy lão Tam? Có phải là tiếng côn trùng kêu không?

Người được gọi là lão Tam liền gắt lên:

- Tất cả hãy cảnh giới đi ! Giờ này là giờ ngọ làm gì có tiếng côn trùng kêu.

Mọi người trong vòng thạch thất cũng nghĩ như tên lão Tam nọ. Và tất cả đều sợ rằng bọn ác nhân vì nhận ra sự kỳ lạ này ắt sẽ phát hiện được nơi ẩn nấp của mọi người.

Chỉ có Hoa trưởng lão là hiểu rõ ý tứ của Mã trưởng lão nên lão chỉ mỉm miệng cười mà không nói gì.

Mọi người còn đang ngỡ ngác thì ở bên ngoài liền có tiếng gầm vang lên:

- Lão Tam ! Có bọn Cái Bang đang kéo đến kìa ! Chúng đông lắm.

Giọng nói khinh miệt của lão Tam liền vang lên:

- Chúng đến thì giết chúng. Cái Bang đâu có gì đáng để sợ? Hừ !

Viên Kỳ Hải bấy giờ đã đoán được, thì ra Mã trưởng lão đã dùng tiếng còi trúc để liên lạc với chúng đệ tử Cái Bang. Nhưng như điều mà nó vừa nghe, nó e rằng Cái Bang càng kéo đến đông chừng nào thì càng nập mạng nhiều chừng nấy mà thôi.

Nhĩ đến chuyện chỉ vì một vật chẳng ra gì là Thạch Phong Thành Chi Thước mà đã có quá nhiều người thiệt mạng, đó là chưa kể chốc nữa đây sẽ có thêm những sinh mạng uống tử của Cái Bang, Viên Kỳ Hải vừa phẫn nộ với bọn ác ma tàn độc vừa căm giận chính bản thân nó.

Vì hiện trạng đang xảy ra, cũng như mười mấy cái chết của những người thuộc Phi Ưng tiêu cục, của những tăng nhân ở Lâm Sơn Tự này đều là do bản thân nó đưa đến cho mọi người.

Do đang mang tâm trạng này nên Viên Kỳ Hải hoàn toàn không lưu tâm đến mọi việc đang xảy ra.

Nó chỉ sức tỉnh khi bị Mã trưởng lão chạm vào người nó và bảo:

- Thoát ra nơi này, tiểu thể huynh cứ theo hướng Tây mà chạy tới. Lão phu và Hoa lão đệ sẽ tìm gặp tiểu thể huynh sau ! Đi đi !

Nó có phần hoang mang khi nghe Mã trưởng lão không những dám nói lớn cho nó nghe mà lão còn bảo nó phải đi nữa.

Lúc nó định hỏi lại lão là đi đâu thì nó cũng chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa ngăm ở bên trên đã mở sẵn từ lúc nào rồi ! Chưa hết, ở dưới vuông thạch thất bây giờ chỉ còn lại duy nhất một mình nó mà thôi. Mọi người đã thoát ra theo cánh cửa ngăm từ lâu rồi.

Nó ngơ ngác nhìn lên bên trên nơi cánh cửa ngăm đang mở rộng ! Từ nơi đó, những tiếng xô xát, quát nạt và nhất là những tiếng kinh phong cứ vang ầm ầm xuống tận tai Viên Kỳ Hải.

Đứng yên như thế một lúc, dựa theo những thanh âm nghe được, Viên Kỳ Hải mới biết rằng bọn người Cái Bang dù không là đối thủ của bọn ác nhân nhưng bọn họ nhờ có một trận pháp trấn môn được gọi là Kiên bích trận đã ngang nhiên chống đỡ lại bọn ác nhân.

Không những thế, đúng như mưu lược của Mã trưởng lão, tất cả đang cùng với bang đồ Cái Bang lập thành một thế nội công ngoại kích và đang dồn bọn ác nhân vào tình thế bị động.

Thoạt nghe có quá nhiều âm thanh hỗn loạn như thế này, Viên Kỳ Hải đương nhiên là phát kinh hãi lo sợ.

Nhưng sau khi nghe được một lúc và biết bọn ác nhân vẫn chưa làm gì được mọi người, Viên Kỳ Hải dần dần bình tâm trở lại.

Và thay vì lo chạy thoát đi như Mã trưởng lão căn dặn, Viên Kỳ Hải bỗng nhớ đến vật nọ.

Nhân lúc chung quanh không có ai và nhờ có ánh sáng từ cánh cửa ngăm chiếu vào, Viên Kỳ Hải liền lấy vật đó ra để xem.

Nó kinh ngạc khôn xiết khi nhận ra đó chỉ là một cuộn lụa có khổ nhỏ hơn nhiều so với mọi tấm lụa thông thường.

Mở tấm lụa ra, Viên Kỳ Hải không khỏi run bắn toàn thân khi đọc được một hàng chữ viết theo lối chữ thiện: Dịch Cân Tâm Pháp Hóa Đồ.

Biết đây là một bức họa đồ để tu luyện nội công, Viên Kỳ Hải sau một lúc ngơ ngẩn thần tình bèn ngồi thụp xuống.

Nó vén ống quần bên tả lên cao, lôi một lớp xà cạp bằng vải đã cũ kỹ.

Mở nhanh xà cạp ra, Viên Kỳ Hải đưa tay giữ lấy một vật đang chực rơi ra từ xà cạp. Đó là một Thiết Chỉ Hoàn được chạm khắc tinh vi.

Giữ mạnh cuộn lụa trên tay cho cuộn lụa phải xoắn tung ra, Viên Kỳ Hải giật mình vì có một vật từ cuối cuộn lụa đập mình vào chân nó.

Nhìn lại nó hoàn hồn, vì vật đó chỉ là một cái trục bằng kim thiết dùng để cuốn chặt cuộn lụa lại.

Xem xét kỹ cái trục nọ, Viên Kỳ Hải cười thầm:

- Hình dáng của cái trục này xem ra cũng giống với Thạch Phong Thành Chi Thuộc. Ta đã có cách để sử dụng nó rồi. Hà ... hà ...

Rút cái trục ra khỏi cuộn lụa, Viên Kỳ Hải cho cái trục vào bọc áo. Sau đó no dùng tấm lụa nọ bọc Thiết Chỉ Hoàn kia vào trong, rồi nhét cả hai thật sâu vào cái xà cạp.

Viên Kỳ Hải sau khi quần xà cạp quanh chân liền buông ống quần xuống như cũ.

Khi mọi việc đã thực hiện xong, Viên Kỳ Hải lúc bấy giờ mới tìm cách nhảy lên bên trên.

Vừa thoát ra bên ngoài bí đại, Viên Kỳ Hải phải kinh tâm động phách trước mọi cảnh tượng đang phơi bày.

Dù đã có Kiên bích trận là một trận pháp trấn môn nhưng dưới tuyệt kỹ Hắc Sát Phi Trảo đang được bọn ác ma che kín chân diện tận lực thi triển, chúng bang đồ Cái Bang cũng phải thảm tử không ít hơn hai mươi người.

Thi thể đầy dẫy với đủ mọi cách chết và máu huyết thì tuôn tràn khắp mọi nơi, tất cả đã làm cho Viên Kỳ Hải phải kinh hoàng đến bất động.

Cách nó không xa, Thông Hư đại sư, Hà Vân đạo trưởng và Tà tổng tiêu đầu đang liên thủ cùng nhau giao đấu với chỉ một tên ác ma che kín chân diện.

Bốn tên còn lại thì đang bị Mã, Hoa hai vị trưởng lão dùng Kiên bích trận với cả trăm bang đồ Cái Bang vây khốn.

Chốc chốc, mỗi khi có dịp, ba tên ác ma nọ liền co tay vươn trảo công chộp loạn xạ vào bọn bang đồ Cái Bang, những kẻ xấu số lọt vào tay của bọn chúng.

Tất nhiên, do bang quy nghiêm khắc, và do Kiên bích trận có cách tấn công riêng, nên mỗi khi có tên bang đồ Cái Bang nào vô phúc bị thảm tử, thì người đứng ngay sau đó liền lách người tiến lên, giữ cho Kiên bích trận vẫn kiên cố như trước.

Đây là cách thủ trận lạ nhất mà Viên Kỳ Hải có thể tưởng tượng ra.

Và cách phản công của Kiên bích trận còn lạ lùng hơn thế nhiều. Những bang đồ Cái Bang, cứ mười người liên kết lại thành một nhóm. Họ đặt tay choàng qua vai của người bên cạnh, cả mười người khi lao lên thì lao đủ cả mười người. và tất cả đều đồng loạt quát lên:

- Đánh !

Mười cánh tay còn lại của mười người liền đồng loạt vấy ra, chỉ để chống lại mỗi một trảo Hắc Sát của bọn ác ma mà thôi.

Tuy nhiên, do Kiên bích trận đang bao vây tứ phía cả bốn tên ác ma và nhờ có Mã, Hoa nhị vị trưởng lão tự thân điều động nên từ khi Viên Kỳ Hải nhảy ra khỏi bí đạo cho đến bây giờ chỉ có một vài tên bang đồ bị thảm tử mà thôi.

Những thi thể kia có lẽ là do bọn ác ma sát hại khi hai vị trưởng lão chưa kịp xuất hiện để điều động trận pháp Kiên bích.

Quen dần với thảm cảnh này, Viên Kỳ Hải lúc này mới lưu tâm đến trận giao chiến giữa một tên ác ma và nhóm Thông Hư ba người.

Đúng lúc đó, tên ác ma nọ bỗng lên tiếng:

- Tà lão thất phu ! Tiểu oa nhi đi chung với lão đâu rồi?

Đây là giọng the thé mà Viên Kỳ Hải đã nghe ít lắm cũng hai lần. Hẳn là kẻ đã dang tay sát hại mười chín nhân mạng của Phi Ưng tiêu cực. Tiếp đó là hẳn đã đoạt mạng của không ít tăng nhân ở Lâm Sơn Tự.

Nhận ra điều này, Viên Kỳ Hải liền hiểu tại sao Thông Hư đại sư, Tà tổng tiêu đầu quyết phải tách riêng tên này ra với Hà Vân đạo trưởng tiếp trợ. Cả hai đang muốn tự tay báo thù cho chúng môn đồ đã bị tên nói giọng the thé kia hạ sát.

Chính lúc đó, Tà tổng tiêu đầu gầm lên:

- Ác tặc ! Để xem lần này ngươi có thoát được Phi Ưng thần quyền của ta không? Đỡ !

Vù ...

Tà tổng tiêu đầu vừa vung quyền đánh ra thì đến lượt Thông Hư đại sư thịnh nộ nạt lên:

- Ngã phạt từ bi ! Tặc nhân, bản tăng phải đại khai sát giới đây ! Đỡ !

Ào ... ào ...

Như tâm ý liên thông, Hà Vân đạo trưởng cũng kịp thời xuất lực tiếp trợ với Tà tổng tiêu đầu và Thông Hư đại sư.

Hiệp lực của ba người dường như đã làm cho tên ác ma có giọng the thé kia có phần nào kinh hoảng.

Hắn ta đột nhiên tung người lên cao và buông ra một tiếng gầm giận dữ:

- Hừ ! Bọn ngươi quả là to gan, để sau này khi bản nhân đến hỏi tội Thiếu Lâm và Võ Đang nhị phái, bọn ngươi đừng trách bản nhân sao quá vô tình.

Vút !

Hăm dọa thì hăm dọa nhưng cùng với tiếng gầm giận dữ, hắn ta lại lạng người thoát ra khỏi vòng vây của cả ba.

Khẩu khí thì cuồng ngạo nhưng hành vi thì trái hẳn với khẩu khí điều này khiến cho Viên Kỳ Hải phải phì cười.

Nhưng cái cười của Viên Kỳ Hải chưa kịp tròn miệng, tên ác ma kia lúc thoát ra đã nhìn thấy nó. Hắn ta tức thì gầm lên và lao ào ào đến với khí thế thật kinh nhân khiếp quở.

- Tiểu oa nhi kia rồi ! Lần này đồ ngươi chạy thoát. Đồ !

Vù ...

Ào ... ào ...

Nhìn cung cách lao đến quá đổi bất ngờ của ác ma, toàn thân Viên Kỳ Hải luống cuống rụng rời.

Vì đây là lần đầu tiên nó mục kích thế nào là thân pháp khinh công của nhân vật giang hồ dùng trong lúc tấn công đối phương.

Nó chưa kịp cảm nhận điều gì thì tên ác ma cơ hồ đã xuất hiện ở kế bên rồi.

Đúng lúc đó, như có ai đó quát nó:

- Tiểu thế huynh ! Sao cứ đứng ỳ ra vậy? Chạy đi !

“Chạy”

Âm thanh này vừa lọt vào tai Viên Kỳ Hải thì đôi chân của nó bất giác bỗng nhích động.

Ầm !

Hai tai của nó cơ hồ bị điếc đi do tiếng chấn kinh khi va xuống nền đất vang ra ở ngay bên, làm cho Viên Kỳ Hải càng thêm kinh tâm khiếp đảm.

Hoàn toàn bất ngờ trước cái lạng tránh gần như là tình cờ của Viên Kỳ Hải, nhờ đó đã thoát chết dưới ngọn chưởng trong gang tấc, tên ác ma bị tức gầm lên:

- Tiểu tặc quỉ ! Ngươi thử tránh một lần nữa xem ! Đồ !

Vù ...

Cũng vậy, Viên Kỳ Hải cũng hoàn toàn bất ngờ qua sự thể vừa rồi. Và đương nhiên Viên Kỳ Hải cho rằng nó chỉ gặp may thế thôi, nó chưa dám cho đó chính là nhờ vào bộ pháp vô danh do Mã trưởng lão truyền thụ. Vì thế, khi nhìn thấy tên ác ma vẫn còn đứng cách nó không xa và lại còn trừng về nó mà giương cao hữu thủ, năm ngón tay khum lại thành móc câu, Viên Kỳ Hải thoáng bắn loạn, tâm tư đến đờ cả người.

Một lần nữa, một câu quát lại đến với nó đúng vào lúc tối hậu:

- Kia, tiểu thế huynh ! Đó là Hắc Sát Phi Trảo đấy ! Chạy đi !

Một ấn tượng cực kỳ khiếp đảm liền đến với Viên Kỳ Hải khi thính lực của nó bắt được bốn chữ Hắc Sát Phi Trảo.

Toàn thân liền chấn động và vô tình cả người của Viên Kỳ Hải đã dịch sang một bên theo đúng bộ vị của bộ pháp Vô Danh.

Soạt ! Vù ...

Tiếng quát của tên ác ma liền cấp tấp vang lên:

- Giỏi lắm, xú tiểu quỷ ! Hóa ra ngươi cũng có đôi chút bản lĩnh. Đờ này ! Xem này ! Chạy đi đâu hử?

Theo sau mỗi một tiếng quát là một ngọn trảo toát ra đầy những lãnh khí phủ chụp vào toàn thân của Viên Kỳ Hải.

Đáng lý ra khi nghe những tiếng quát này và trước sự uy hiếp thập phần lợi hại của các ngọn trảo kia, Viên Kỳ Hải phải bàng hoàng đến kinh tâm động phách mới phải. Tuy nhiên nó không ngờ rằng chính câu nói của ác nhân đã làm cho nó vừa thêm phần tin tưởng vừa tăng thêm dũng lực.

Viên Kỳ Hải không khỏi phấn khích khi nghe chính đối phương bảo rằng nó cũng có đôi chút bản lĩnh.

Như trút bỏ được cả một gánh nặng luôn đè trĩu trên vai, nhất là những mặc cảm tự ty cho mình hoàn toàn không biết gì về võ công, Viên Kỳ Hải thật sự tâm đắc vì sự hữu dụng tuyệt diệu của Vô Danh bộ pháp.

Có tin tưởng và có thêm dũng lực, Viên Kỳ Hải hoàn toàn bình tâm và bắt đầu tận lực thi triển đến độ chót của Vô Danh bộ pháp.

Như luyện tập bộ pháp đến mức độ nhập tâm Vô danh bộ pháp đang được Viên Kỳ Hải thi triển lúc này thật sự như là lưu thủy hành vân như mây bay nước chảy vậy.

Soạt ! Vù ...

Soạt ! Vù ...

Lần lượt từng ngọn trảo kinh thần khiếp quỷ của đối phương đều tuột vào khoảng không và chỉ lướt sượt ngang người Viên Kỳ Hải trong gang tấc.

Diễn biến này nếu làm cho tên ác ma phải động nộ đến kinh thiên thì lại làm cho Viên Kỳ Hải càng lúc càng đắc ý.

Nụ cười đang dần nở trên đôi môi của nó, mặc cho đối phương quát tháo vang trời:

- Xú tiểu quỷ ! Đờ này !

Soạt ! Vù ...

- Xú tiểu cầu ! Nạp mạng đi thôi !

Soạt ! Vù ...

- Hùm ! Lần này thì ... trúng !

Soạt ! Vù ...

- Trúng này ! Trúng này !

Soạt ! Vù ...

Soạt ! Vù ...

Kẻ thi thiên phương bách kế, bằng mọi giá phải hạ thủ cho bằng được đối phương, bất chấp đối phương vừa là một đứa trẻ vừa là người hoàn toàn vô năng lực hoàn thủ hoặc phát công.

Ngược lại, người còn lại là Viên Kỳ Hải do càng lúc càng đặc ý nên hoàn toàn quên đi hoàn cảnh hung hiểm đang bao vây quanh nó, và cũng quên đi nhiệm vụ của nó lúc này là phải tìm cách chạy đi. Viên Kỳ Hải chỉ biết toàn tâm toàn ý dồn mọi châu tâm vào cước bộ, thích chí với những lần tránh được sự công kích thập phần lợi hại của đối phương.

Đồng thời, Viên Kỳ Hải hầu như cũng quên đi hoàn cảnh thực tại đang diễn ra quanh nó và là tại phía trước ngôi cổ tự Lâm Sơn.

Viên Kỳ Hải chợt quay lại thực tại khi ngay bên tai nó có ai đó quát rằng:

- Tiểu thể huynh đừng nên ham chiến ! Chạy mau đi ! Ác tặc! Xem ám khí đây !

Véo ... véo ...

Tiếng quát và tiếng những ngọn ám khí xé gió lao đi đã như những lời thức tỉnh dành cho Viên Kỳ Hải.

Động tâm, Viên Kỳ Hải giương mắt nhìn quanh.

Bên cạnh nó lúc này là Mã trưởng lão của Cái Bang. Lão đang liên tiếp bắn xạ vào tên ác ma những ngọn ám khí mà lão vừa hô hoán, làm cho tên ác ma vì phải lo đối phó với những ngọn ám khí này và buộc lòng buông lỏng Viên Kỳ Hải.

Nhớ lại lời căn dặn trước đó của Mã trưởng lão, Viên Kỳ Hải liền nhân cơ hội này quay người hướng về phía tây mà chạy thẳng.

Vừa chạy được vài bước Viên Kỳ Hải bỗng dừng lại.

Ý của nó là muốn quan sát lại diễn trường để xem mọi người còn lại tất cả có được an toàn tánh mạng như nó không. Vì lần vừa rồi do quá mải mê ham chiến nên nó không thể biết là có thảm bao nhiêu bang đồ Cái Bang đã phải thiệt mạng vì nó, và nó cũng không biết là liệu Thông Hư đại sư, Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu rốt cuộc có bị thương gì không?

Tuy nhiên nó chỉ mới dừng lại và chỉ kịp quay đầu thì bên tai nó liền có tiếng nạt khẽ:

- Sao lại dừng chân, Tiểu thể huynh? Mau đưa tay đây cho lão ! Chúng ta đi nào !

Hóa ra người vừa lên tiếng chính là Tạ tổng tiêu đầu.

Chộp vào tay nó, Tạ tổng tiêu đầu tung người lướt chạy đi bằng không và là chạy về phía nam.

Không thể cưỡng lại được, và cũng vì nó không muốn cưỡng, Viên Kỳ Hải cứ để Tạ tổng tiêu đầu tùy nghi đưa nó đi.

Nhân một lúc có dịp tiện, Viên Kỳ Hải khẽ quay đầu nhìn về phía sau.

Do cước lực của Tạ tổng tiêu đầu khá nhanh nên ở phía sau nó lúc này ngôi cổ tự Lâm Sơn đã biến mất. Những trận giao chiến đẫm máu cũng không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là những rừng cây bạt ngàn đang vun vút chạy lùi về phía sau.

Ngoài ra, bên cạnh Tạ tổng tiêu đầu lúc này là hai bóng nhân ảnh đang bám theo sát gót. Đó là Thông Hư đại sư ở bên hữu và Hà Vân đạo trưởng ở bên tả.

Cả hai người, một tăng một đạo, tuy tăng bào và đạo bào đang có phần nào xốc xếch do vừa mới giao chiến với cường địch nhưng cả hai có phần ung dung khi sóng vai cùng Tạ tổng tiêu đầu.

Thoạt nhìn thấy như vậy Viên Kỳ Hải không thể không nghĩ:

- Cũng là khinh công nhưng khinh công của Tạ lão bá có phần trội hơn Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng. Điều này không trách được vì Tạ lão bá có niên kỷ cao hơn hai người kia, nên thời gian tập luyện khinh công đương nhiên cũng nhiều hơn.

Viên Kỳ Hải nghĩ như thế vì theo bản thân nó, Tạ lão bá còn phải phí sức lực khi đưa nó cùng đi nhưng Tạ lão bá vẫn thản nhiên đi ngang bằng với hai nhân vật nọ chỉ chạy có một mình.

Tuy nhiên, phải thêm một lúc quan sát nữa Viên Kỳ Hải mới có một nhận định tinh tế và xác thực hơn.

Không phải là Tạ tổng tiêu đầu khinh công trội hơn hai nhân vật kia nên có thể đưa nó đi theo nhưng chạy đồng hành cùng họ.

Ngược lại, hai nhân vật kia cũng không phải là chỉ chạy có một mình họ. Cả hai, người bên tả thì vịn cánh tay hữu vào lưng Tạ tổng tiêu đầu, người bên hữu thì đặt cánh tay tả vào phía sau Tạ lão bá.

- Họ đang hợp lực với nhau để đưa nhau cùng chạy ! Hà ... ! Thảo nào bọn họ lại không chạy ngang bằng vớ nhau, không người nào trội hơn người nào.

Đúng vào lúc Viên Kỳ Hải có được xác định này, Thông Hư đại sư bỗng lên tiếng:

- A di đà Phật! Chúng ta có thể chậm chân lại được rồi đó. Tạ lão đệ !

Tâm ý tương thông, Tạ lão và Hà Vân đạo trưởng liền thả chậm cước bộ theo câu đề xuất của Thông Hư đại sư.

Họ vẫn chạy trong rừng và là chạy chậm chậm để dưỡng lực.

Được một lúc chạy chậm như thế, Viên Kỳ Hải bỗng nghe Tạ tổng tiêu đầu phát thoại. Tạ lão hỏi Thông Hư đại sư:

- Chúng ta đi về đâu bây giờ Thông Hư sư huynh? Về Thiếu Thất Sơn ư?

Thông hư đại sư không đáp ngay. Đại sư hỏi ý của Hà Vân đạo trưởng:

- Ý của đạo trưởng như thế nào? Đạo trưởng có muốn cùng đến Thiếu Thất Sơn với bản tăng không? Hay đạo trưởng phải quy hồi sơn môn bốn phái?

Họ vẫn chạy, vừa chạy họ vừa đàm đạo.

Hà Vân đạo trưởng đáo lại sau một lúc suy nghĩ:

- Vô lượng thọ phật ! Chúng ta có muốn về đến Võ Đang sơn và Thiếu Lâm phái thì cũng phải mất ba ngày đường. Bản đạo e rằng trong khoảng thời gian đó bọn ác ma kia chưa chắc đã chịu buông tha cho chúng ta. Đại sư nghĩ thế nào?

Thông Hư đại sư chép miệng than:

- A di đà Phật! Đạo trưởng nói đúng lắm ! Xem ra chúng ta còn phải khốn đốn nhiều, trước khi nói đến chuyện hồi sơn.

Tạ tổng tiêu đầu xen vào:

- Hay là thế này vậy, sư huynh, chúng ta hãy phân khai, mỗi người đi mỗi hướng.

- Vô lượng thọ phật ! Tạ lão anh hùng nghĩ gì lạ vậy? Hợp lực của ba người chúng ta còn chưa là đối thủ của bọn chúng, việc chia đường mà chạy chẳng phải là chúng ta tự nộp mạng sao?

Lời phản bác của Hà Vân đạo trưởng làm cho Thông Hư đại sư bối rối. Đại sư vội hỏi:

- A di đà Phật! Tạ lão đệ có thể giải thích rõ hơn được không? Tại sao chúng ta cần phải phân khai chứ không đi chung đường?

Tạ tổng tiêu đầu giải thích:

- Đường về Tung Sơn còn dài, mà chúng ta phải cố gắng kiên trì có ít cũng cần những hai ngày. Trong khi đó, địch nhân lại có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào. Tạ mỗ nảy ra ý đó là muốn nhắm vào Chính Nghĩa Sảnh Kim Lăng.

Hà Vân đạo trưởng bật kêu lên:

- Sao lại là Chính Nghĩa Sảnh? Chẳng lẽ Tạ lão anh hùng muốn chúng ta chạy đến cầu cứu ở Tiêu minh chủ?

Tạ tổng tiêu đầu cười nhẹ:

- Đúng vậy ! Nước xa không cứu được lửa gần. Tiêu minh chủ chỉ ở cách chúng ta có một ngày đường. Hơn nữa, nếu chúng ta đến được Chính Nghĩa Sảnh thì một là chúng ta được an toàn hơn,

hai là nếu cần chúng ta có thể nhanh chóng thông báo đến Võ Đang hoặc Thiếu Lâm phái. Đạo trưởng nghĩ có đúng không?

Tuy gật đầu tán thành nhưng Hà Vân đạo trưởng vẫn hỏi:

- Vô lượng thọ phật ! Nhưng còn việc chia đường mà chạy thì sao? Tà lão anh hùng hãy giải thích thêm nữa đi nào !

Tà tổng tiêu đầu thở ra một hơi trước khi giải thích:

- Nói ra càng thêm hổ thẹn, bọn chúng ta ba người dù có đi chung đường cũng chưa chắc đã về được Chính Nghĩa Sơn. Theo ý Tà mỗ, chúng ta buộc phải phân khai. Và chỉ cần một người về đến được Chính Nghĩa Sơn thì mọi việc kể như đã thỏa. Một khi đã có thêm lực lượng cứu ứng, mười phần đến chín là tất cả chúng ta được an toàn.

Suy nghĩ về lập luận của Tà lão, Thông Hư đại sư buộc phải lên tiếng tán đồng:

- A di đà Phật ! Kế sách của Tà lão đệ xem ra cũng khá chu toàn. Đạo trưởng nghĩ sao?

Hà Vân đạo trưởng cũng cảm thấy nên như vậy, bèn hỏi:

- Vô lượng thọ phật ! Nếu vậy, chúng ta phân chia như thế nào đây? Ai trong chúng ta phải đồng hành cùng vị thiếu hiệp này?

Nghe bọn họ ba người bàn về bản thân, cứ như Viên Kỳ Hải vừa là một món vật vừa là một gánh nặng cho họ không hơn không kém, Viên Kỳ Hải bực tức lên tiếng:

- Chư vị bất tất phải lo cho tiểu diệt ! Tiểu diệt có thể tự lo liệu được ! Tiểu diệt sẽ không làm liên lụy đến chư vị nữa đâu.

Biết ngay là Viên Kỳ Hải đang giận dữ, Tà tổng tiêu đầu bật cười :

- Tiểu thế huynh ! Nào có ai xem việc đưa tiểu thế huynh cùng đi là làm liên lụy đến mình bao giờ? Bọn ta chỉ vì lo lắng cho sự an toàn của tiểu thế huynh mà thôi.

- Không đúng ! Tà lão bá cũng như mọi người khi lo lắng cho tiểu diệt chỉ vì sợ Thạch Phong Thành Chi Thước phải rơi vào tay kẻ xấu mà thôi.

Khẩu ngữ của Viên Kỳ Hải vẫn thổ lộ sự giận dữ khiến cho Tà tổng tiêu đầu phải tặc lưỡi:

- Chắc ... Chắc ! Tiểu thế huynh đừng giữ trong lòng những suy nghĩ như thế ! Không phải như tiểu thế huynh nghĩ đâu !

Viên Kỳ Hải vùng vẫy, cố thoát khỏi bàn tay vạm vỡ của Tà lão đang ôm nó cùng đi:

- Còn không phải ư? Giả như tiểu diệt không hề có Thạch Phong Thành Chi Thước bên người, Tà lão bá có lo lắng cho tiểu diệt như bây giờ không?

Không nghe Tà lão đáp lời, Viên Kỳ Hải vừa vùng vẫy vừa kêu lên:

- Hãy buông tiểu diệt ra ! Tiểu diệt có thể tự lo được. Mau buông tiểu diệt ra.

Thông Hư đại sư trước tình hình này bèn dừng lại, khiến cho Hà Vân đạo trưởng và Tạ tổng tiêu đầu phải dừng theo.

Thông Hư đại sư chấp tay niệm phật:

- A di đà Phật! Sanh mạng của người là quan trọng, đương nhiên chúng bần tăng cũng phải lo lắng cho sự an toàn của tiểu thí chủ thôi.

Nghe được lời lẽ chí tình này của một vị cao tăng, Viên Kỳ Hải thoáng ân hận. Tuy nhiên nó vẫn nói cứng:

- Đại sư ! Với bộ pháp do Mã tiền bối truyền thụ, tiểu diệt tin rằng ...

Nhưng, Tạ tổng tiêu đầu đã lên tiếng ngắt lời:

- Lão rất muốn khâm phục khí phách hiên ngang của tiểu thế huynh. Nhưng theo lão, đó là do tiểu thế huynh chưa hiểu hết sự lợi hại của bọn chúng đấy thôi. Tiểu thế huynh chớ nên xem thường bọn chúng.

Hà Vân đạo trưởng lại nói:

- Vô lượng thọ phật ! Có lẽ vào việc này, sau khi giải quyết xong bọn Cái Bang, bọn chúng đang trên đường lòng sục bọn ta rồi.

Nghe nhắc đến thảm trạng này, một lần nữa Thông Hư đại sư phải chấp tay niệm phật:

- A di đà Phật! Thật tội cho người của Cái Bang! Bần tăng không ngờ hai vị trưởng lão Mã, Hoa lại liều lĩnh dùng sinh mạng của bang chúng để giải vây cho bọn ta như vậy. Tội lỗi của bọn ác ma này càng lúc càng nặng như núi Thái Sơn. A di đà Phật!

Viên Kỳ Hải nghĩ lại, thấy có quá nhiều người phải uống mạng chỉ vì Thạch Phong Thành Chi Thước do nó tự mang đến, nó bảo:

- Tiểu diệt có ý này, mong chư vị tiền bối chỉ giáo cho !

Tạ tổng tiêu đầu nghi ngờ hỏi:

- Tiểu thế huynh có ý gì?

Nó đáp:

- Tiểu diệt đồng ý việc phân khai và tiểu diệt cũng không muốn gây phiền lụy đến chư vị. Tiểu diệt sẽ không giữ Thạch Phong Thành Chi Thước nữa mà sẽ giao cho chư vị. Như thế có được không?

Nghe Viên Kỳ Hải bảo thế, thần sắc của cả ba liền biến đổi.

Thông Hư đại sư và Hà Vân đạo trưởng đều cúi đầu niệm phật:

- A di đà Phật!

- Vô lượng thọ phật !

Còn Tạ tổng tiêu đầu thì hốt hoảng ra mặt:

- Như vậy sao được? Lão và sư huynh dù có muốn giữ nhưng cũng không dám, khi chưa thỉnh thị ý của phương trưởng chương môn. Bọn ta không thể giữ được đâu.

Vậy là đã rõ, mọi người đối với Thạch Phong Thành Chi Thước đều có thái độ kính như viển vông, họ chỉ dám bàn bạc về nó chứ không dám nghĩ đến chuyện giữ ở bên mình.

Viên Kỳ Hải không thể không chất vấn:

- Rốt cuộc là thế nào đây? Thạch Phong Thành có uy lực như thế nào mà ai ai trong chư vị cũng phải kinh hãi hoảng sợ như vậy?

Tạ lão thở dài:

- Nếu tiểu thế huynh muốn biết thì lão phu sẽ giải thích cho tiểu thế huynh nghe.

Nó hồi hả thúc giục:

- Tạ lão bá mau nói đi !

Nhưng Tạ lão lại lắc đầu:

- Không phải là lúc này đâu.

- Vậy thì lúc nào?

Tạ lão bảo:

- Chúng ta càng nấn ná càng liên trì thì tình thế càng thêm nguy ngập. Đợi sau khi mọi người chúng ta phân khai xong, đến lúc nghỉ ngơi, lão sẽ nói.

Thông Hư đại sư đoán được ý của Tạ lão, bèn nói:

- Tạ lão đệ quyết định đi chung đường với vị tiểu thí chủ này sao?

Tạ lão cười gượng:

- Bọn mõ dù sao cũng đã khá quen với nhau, mõ đâu thể làm khác được.

Thông Hư đại sư gật đầu:

- A di đà Phật! Như vậy cũng được! Bần tăng và đạo trưởng sẽ nhanh chóng tìm đến Kim Lăng.

Sau đó ...

Nhưng, do có ý đồ riêng, Viên Kỳ Hải bỗng tự đề xuất:

- Tạ lão bá? Tiểu đệ chỉ muốn đi chung đường với đại sư mà thôi. Tạ lão bá đã chịu khổ lụy nhiều vì tiểu đệ rồi.

Nghe thế bất đắc dĩ Thông Hư đại sư phải ưng thuận. Vì xét ra, công phu của Tạ lão khó có thể lo lắng chu toàn cho Viên Kỳ Hải.

Sau đó, chờ khi Tạ tổng tiêu đầu và Hà Vân đạo trưởng đã bỏ đi, họ chia thành hai hướng khác biệt nhưng lại cùng nhắm về Kim Lăng, Viên Kỳ Hải mỉm cười đắc ý và nói với Thông Hư đại sư :

- Đại sư ! Hay là ... chúng ta đừng về Kim Lăng nữa ! Theo ý của tiểu điệt, đại sư cứ đưa tiểu điệt đến Thiếu Lâm phái thì hơn.

Ngẩn người ra một lúc, Thông Hư đại sư cười nhân hậu:

- Hay lắm ! Có phải tiểu thí chủ muốn thực hiện kế sách giương đông kích tây không? Được, được ! Nhờ có Tà lão đệ và Hà Vân đạo trưởng dẫn dụ địch nhân đi về Kim Lăng, bần tăng và tiểu thí chủ rất có thể an toàn về đến Thiếu Thất. Đi nào !

Vút !